

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer

Inhoud

Bladzijde

I Mededelingen

Hof van Justitie

HOF VAN JUSTITIE

2003/C 158/01

Arrest van het Hof van 13 mei 2003 in zaak C-385/99 (verzoek van de Centrale Raad van Beroep om een prejudiciële beslissing): V. G. Müller-Fauré tegen Onderlinge Waarborgmaatschappij OZ Zorgverzekeringen UA, en tussen E. E. M. van Riet en Onderlinge Waarborgmaatschappij ZAO Zorgverzekeringen („Vrij verrichten van diensten — Artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) en 60 EG-Verdrag (thans artikel 50 EG) — Ziektekostenverzekering — Stelsel van verstrekkingen in natura — Overeenkomstenstelsel — Medische kosten gemaakt in andere lidstaat — Voorafgaande toestemming — Criteria — Rechtvaardigingsgronden”)

1

2003/C 158/02

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-214/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Richtlijn 89/665/EEG — Beroepsprocedures inzake overheidsopdrachten — Omzetting — Begrip, aanbestedende dienst — Publiekrechtelijke instelling — Voor beroep vatbare handelingen — Voorlopige maatregelen”)

2

2003/C 158/03	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-282/00 (verzoek van het Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada om een prejudiciële beslissing): Refinarias de Açúcar Reunidas SA (RAR) tegen Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas SA (Sinaga) („Suiker — Besluit 91/315/EEG — Poseima-programma — Specifieke maatregelen ten behoeve van de Azoren en Madeira — Verordening (EEG) nr. 1600/92 — Verzending naar rest van Gemeenschap van witte suiker die op Azoren is geproduceerd uit ter plaatse geoogste suikerbieten of uit met vrijstelling van heffing en/of douanerecht ingevoerde ruwe bietsuiker — Begrip, verwerking van producten — Begrip, traditionele verzendingen naar de rest van de Gemeenschap”)	3
2003/C 158/04	Arrest van het Hof van 13 mei 2003 in zaak C-463/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Artikelen 43 EG en 56 EG — Stelsel van administratieve vergunning inzake geprivatiseerde ondernemingen”)	3
2003/C 158/05	Arrest van het Hof van 13 mei 2003 in zaak C-98/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland („Niet-nakoming — Artikelen 43 EG en 56 EG — Rechten verbonden aan bijzonder aandeel van Verenigd Koninkrijk in BAA plc”)	4
2003/C 158/06	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-160/01 (verzoek van het Sozialgericht Leipzig om een prejudiciële beslissing): Karen Mau tegen Bundesanstalt für Arbeit („Richtlijn 80/987/EEG van de Raad — Nationale wetgeving waarbij als einddatum van garantieperiode de datum van inleiding van de procedure ter gezamenlijke voldoening van schuldeisers wordt vastgesteld, wanneer de arbeidsverhouding op deze datum voortduurt — Artikel 141 EG — Indirecte discriminatie van vrouwelijke werknemers met ouderschapsverlof — Aansprakelijkheid van lidstaat in geval van schending van het gemeenschapsrecht”)	5
2003/C 158/07	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-193/01 P: Athanasios Pitsiorlas („Hogere voorziening — Besluit 93/731/EG — Toegang tot documenten van Raad — Besluit 1999/284/EG — Toegang tot documentatie en archieven van Europese Centrale Bank — Bazel-Nyborg"-akkoord ter versterking van het Europees Monetair Stelsel — Weigering van toegang — Tardief beroep tegen deze weigering — Verschoonbare dwaling)	5
2003/C 158/08	Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-266/01 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Préservatrice foncière TIARD SA tegen Staat der Nederlanden („Executieverdrag — Artikel 1 — Toepassingsgebied — Begrip „burgerlijke en handelszaken” — Begrip „douanezaken” — Vordering gebaseerd op borgtochtovereenkomst tussen staat en verzekeringsmaatschappij — Overeenkomst gesloten ter vervulling van voorwaarde die staat krachtens artikel 6 van TIR-overeenkomst stelt aan vervoerdersorganisaties als hoofdschuldenaars”)	6

2003/C 158/09	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-300/01 (verzoek van het Landesgericht Feldkirch om een prejudiciële beslissing): Doris Salzmann („Vrijheid van kapitaalverkeer — Artikel 73 B EG-Verdrag (thans artikel 56 EG) — Vergunningsprocedure voor verkrijging van bouwgrond — Zuiver interne situatie — Artikel 70 Toetredingsakte Oostenrijk — Begrip „bestaande wetgeving” — Bijlage XII, punt 1, sub e, EER-overeenkomst”) 6	6
2003/C 158/10	Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-419/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje („Niet-nakoming — Richtlijn 91/271/EEG — Artikel 5 — Behandeling van stedelijk afvalwater — Geen aanwijzing van kwetsbare gebieden”) 7	7
2003/C 158/11	Arrest van het hof (Vierde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-483/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 96/29/Euratom — Bescherming van gezondheid van bevolking en werkers tegen aan ioniserende straling verbonden gevaren — Onvolledige uitvoering”) 7	7
2003/C 158/12	Arrest van het hof (Vierde kamer) van 15 mei 2003 in zaak C-484/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek („Niet-nakoming — Richtlijn 97/43/Euratom — Bescherming van personen tegen gevaren van ioniserende straling in verband met medische blootstelling — Onvolledige uitvoering”) 8	8
2003/C 158/13	Zaak C-152/03: Verzoek van het Bundesfinanzhof van 13 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hans-Jürgen en Monique Ritter-Coulais en Finanzamt Germersheim 8	8
2003/C 158/14	Zaak C-167/03: Beroep, op 10 april 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek 8	8
2003/C 158/15	Zaak C-169/03: Verzoek van Regeringsrätten van 10 april 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen F.W. Wallentin en Riksskatteverket 9	9
2003/C 158/16	Zaak C-172/03: Verzoek van het Verwaltungsgerichtshof van 31 maart 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Wolfgang Heiser en Finanzlandesdirektion für Tirol (Berufungssenat I) 9	9
2003/C 158/17	Zaak C-173/03: Verzoek van het Tribunale di Genova van 20 maart 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fallimento „Traghetti del mediterraneo” SpA en Repubblica Italiana 10	10
2003/C 158/18	Zaak C-180/03 P: Hogere voorziening, op 25 april 2003 ingesteld door B. Latino tegen het arrest van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 26 februari 2003 in zaak T-145/01, B. Latino tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen 10	10

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
2003/C 158/19	Zaak C-181/03 P: Hogere voorziening, op 25 april 2003 ingesteld door A. Nardone tegen het arrest, op 26 februari 2003 in zaak T-59/01 tussen A. Nardone en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer)	11
2003/C 158/20	Zaak C-189/03: Beroep, op 5 mei 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden	11
2003/C 158/21	Zaak C-191/03: Verzoek van The Labour Court, Dublin, van 14 april 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen North Western Health Board en Margaret McKenna	12
2003/C 158/22	Zaak C-192/03 P: Hogere voorziening, op 12 mei 2003 ingesteld door Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 maart 2003 in zaak T-237/01, Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	13
2003/C 158/23	Zaak C-195/03: Verzoek van het Hof van Beroep te Antwerpen van 7 mei 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen het Ministerie van Financiën en 1. Papismedov M., 2. Geldof E.P.G., 3. Ben-Or A., 4. Peer R., 5. Peer M., 6. Tavdidischvili B., 7. Janssens J.J.M., 8. Transocean System Transport B.V.B.A., 9. Hoste J.P.G.L., 10. United Logistic Partners B.V.B.A., 11. Decock F.J.H., 12. Joris J. M.-L. en 13. Vanbelleghem G.L.J.	14
2003/C 158/24	Zaak C-200/03: Beroep, op 13 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg	14
2003/C 158/25	Zaak C-201/03: Beroep, op 13 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Zweden	15
2003/C 158/26	Zaak C-203/03: Beroep, op 12 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	15
2003/C 158/27	Zaak C-206/03: Verzoek van High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, van 7 december 2000, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen the Commissioners of Customs and Excise, en SmithKline Beecham plc	16
2003/C 158/28	Zaak C-207/03: Verzoek van High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, Patents Court van 6 mei 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1) Novartis AG 2) University College London (3) Institute of Microbiology and Epidemiology en Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks voor het Verenigd Koninkrijk	17
2003/C 158/29	Zaak C-212/03: Beroep, op 15 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek	17

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 158/30	Zaak C-213/03: Verzoek van de Cour de cassation (Frankrijk), eerste burgerlijke kamer van 6 mei 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Étang de Berre et de la région en Electricité de France	18
2003/C 158/31	Zaak C-214/03: Beroep, op 19 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	19
2003/C 158/32	Zaak C-218/03: Beroep, op 19 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek	20
2003/C 158/33	Doorhaling van zaak C-339/01	20
2003/C 158/34	Doorhaling van zaak C-343/01	20
2003/C 158/35	Doorhaling van zaak C-357/01	20
2003/C 158/36	Doorhaling van zaak C-395/01	21
2003/C 158/37	Doorhaling van zaak C-417/01	21
2003/C 158/38	Doorhaling van zaak C-426/01	21
2003/C 158/39	Doorhaling van zaak C-432/01	21
GERECHT VAN EERSTE AANLEG		
2003/C 158/40	Arrest van het Gerecht van 30 april 2003 in de gevoegde zaken T-324/01 en T-110/02: Axions SA en Christian Belce tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) („Gemeenschapsmerk — Driedimensionale merken — Vorm van bruine sigaar en vorm van goudstaaf — Absolute weigeringsgronden — Onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94”)	22
2003/C 158/41	Zaak T-127/03: Beroep, op 22 april 2003 ingesteld door Antoinette Pascucci tegen Europol	22
2003/C 158/42	Zaak T-130/03: Beroep, op 17 april 2003 ingesteld door Alcon Inc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	23
2003/C 158/43	Zaak T-131/03: Beroep, op 17 april 2003 ingesteld door Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)	23

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2003/C 158/44	Zaak T-134/03: Beroep, op 18 april 2003 ingesteld door Common Market Fertilizers (CMF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	24
2003/C 158/45	Zaak T-135/03: Beroep, op 18 april 2003 ingesteld door Common Market Fertilizers (CMF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2003/C 158/46	Zaak T-137/03: Beroep, op 23 april 2003 ingesteld door Ornella Mancini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	25
2003/C 158/47	Zaak T-138/03: Beroep, op 24 april 2003 ingesteld door „U” en anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen	26
2003/C 158/48	Zaak T-140/03: Beroep, op 28 april 2003 ingesteld door Forum 187 tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	26
2003/C 158/49	Zaak T-154/03: Beroep, op 2 mei 2003 ingesteld door Biofarma tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)	27
2003/C 158/50	Zaak T-158/03: Beroep, op 9 mei 2003 ingesteld door Industrias Químicas del Vallés, SA, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	27
2003/C 158/51	Doorhaling van zaak T-297/00	28
2003/C 158/52	Doorhaling van zaak T-159/01	28

II Voorbereidende besluiten

.....

III Bekendmakingen

2003/C 158/53	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i> PB C 146 van 21.6.2003	29
---------------	---	----

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

van 13 mei 2003

in zaak C-385/99 (verzoek van de Centrale Raad van Beroep om een prejudiciële beslissing): V. G. Müller-Fauré tegen Onderlinge Waarborgmaatschappij OZ Zorgverzekeringen UA, en tussen E. E. M. van Riet en Onderlinge Waarborgmaatschappij ZAO Zorgverzekeringen ⁽¹⁾)

(„Vrij verrichten van diensten — Artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) en 60 EG-Verdrag (thans artikel 50 EG) — Ziektekostenverzekering — Stelsel van verstrekkingen in natura — Overeenkomstenstelsel — Medische kosten gemaakt in andere lidstaat — Voorafgaande toestemming — Criteria — Rechtvaardigingsgronden”)

(2003/C 158/01)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-385/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Centrale Raad van Beroep (Nederland), in de aldaar aanhangige gedingen tussen V. G. Müller-Fauré en Onderlinge Waarborgmaatschappij OZ Zorgverzekeringen UA, en tussen E. E. M. van Riet en Onderlinge Waarborgmaatschappij ZAO Zorgverzekeringen, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) en 60 EG-Verdrag (thans artikel 50 EG), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, M. Wathelet (rapporteur), R. Schintgen en C. W. A. Timmermans, kamerpresidenten, D. A. O. Edward, A. La Pergola,

P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 13 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

— De artikelen 59 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG) en 60 EG-Verdrag (thans artikel 50 EG) moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat als in de hoofdingen aan de orde is, die enerzijds de vergoeding van zorg die in een ziekenhuis in een andere dan de lidstaat van vestiging van het ziekenfonds waar de verzekerde staat ingeschreven, is verleend door een zorgverlener met wie dit ziekenfonds geen overeenkomst heeft gesloten, afhankelijk stelt van de voorafgaande toestemming van dit ziekenfonds, en anderzijds voor deze toestemming als voorwaarde stelt dat deze voor de medische behandeling van de verzekerde vereist is. De toestemming mag echter alleen op deze grond worden geweigerd wanneer bij een instelling waarmee het ziekenfonds een overeenkomst heeft gesloten, tijdig een identieke of voor de patiënt even doeltreffende behandeling kan worden verkregen,

— daarentegen verzetten de artikelen 59 en 60 van het Verdrag zich tegen deze wettelijke regeling, voorzover daarin de vergoeding van extramurale zorg die in een andere lidstaat is verleend door een persoon of een instelling waarmee het ziekenfonds waarbij de verzekerde staat ingeschreven, geen overeenkomst heeft gesloten, afhankelijk wordt gesteld van de voorafgaande toestemming van dit ziekenfonds, ook al kent de nationale wetgeving een regeling van verstrekkingen in natura volgens welke de verzekerden geen recht hebben op vergoeding van de kosten die zij voor medische verzorging hebben gemaakt, maar op de verzorging zelf, die gratis wordt verleend.

⁽¹⁾ PB C 20 van 22.1.2002.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-214/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Richtlijn 89/665/EEG — Beroepsprocedures inzake overheidsopdrachten — Omzetting — Begrip, aanbestedende dienst — Publiekrechtelijke instelling — Voor beroep vatbare handelingen — Voorlopige maatregelen”)

(2003/C 158/02)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-214/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. Valero Jordana) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: S. Ortiz Vaamonde), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de maatregelen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan de bepalingen van de artikelen 1 en 2 van richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken (PB L 395, blz. 33), zoals gewijzigd bij richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, blz. 1), en met name door

- na te laten het door die richtlijn voorziene stelsel van beroepsmogelijkheden van toepassing te verklaren op de besluiten van alle aanbestedende diensten in de zin van artikel 1, sub b, van richtlijn 92/50, richtlijn 93/36/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen (PB L 199, blz. 1) en richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken (PB L 199, blz. 54), daaronder begrepen de privaatrechtelijke instellingen die zijn opgericht met het specifieke doel te voorzien in behoeften van algemeen belang andere dan die van industriële of commerciële aard, die rechtspersoonlijkheid hebben en waarvan de activiteiten in hoofdzaak door de Staat of andere publiekrechtelijke lichamen worden gefinancierd, waarvan het beheer is onderworpen aan toezicht door deze laatste of waarvan de leden van het bestuurs-, het leidinggevende of het toezichthoudende orgaan voor meer dan de helft door de Staat of andere publiekrechtelijke lichamen zijn aangewezen,

- niet te voorzien in beroepsmogelijkheden tegen alle besluiten van de aanbestedende diensten, daaronder begrepen alle procedurele handelingen, in de loop van de procedure voor het plaatsen van een overheidsopdracht, en
- niet te voorzien in de mogelijkheid alle conservatoire maatregelen te nemen in verband met de door de aanbestedende diensten genomen besluiten, daaronder begrepen maatregelen strekkende tot opschorting van een administratief besluit, en daartoe alle moeilijkheden en belemmeringen weg te nemen, inzonderheid de noodzaak om vooraf tegen het besluit van de aanbestedende dienst beroep in te stellen,

de krachtens die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: R. Schintgen, waarnemend voor de president van de Zesde kamer, V. Skouris (rapporteur), F. Macken, N. Colneric en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de maatregelen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan de bepalingen van de artikelen 1 en 2 van richtlijn 89/665/EEG van de Raad van 21 december 1989 houdende de coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de beroepsprocedures inzake het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen en voor de uitvoering van werken, zoals gewijzigd bij richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, en met name door
 - na te laten het door die richtlijn voorziene stelsel van beroepsmogelijkheden van toepassing te verklaren op de besluiten van de privaatrechtelijke instellingen die zijn opgericht met het specifieke doel te voorzien in behoeften van algemeen belang andere dan die van industriële of commerciële aard, die rechtspersoonlijkheid hebben en waarvan de activiteiten in hoofdzaak door de Staat of andere publiekrechtelijke lichamen worden gefinancierd, waarvan het beheer is onderworpen aan toezicht door deze laatste of waarvan de leden van het bestuurs-, het leidinggevende of het toezichthoudende orgaan voor meer dan de helft door de Staat of andere publiekrechtelijke lichamen zijn aangewezen, en
 - de mogelijkheid om voorlopige maatregelen te nemen in verband met de door de aanbestedende diensten vastgestelde besluiten in het algemeen afhankelijk te stellen van de voorwaarde, dat vooraf tegen het besluit van de aanbestedende dienst beroep wordt ingesteld, is het Koninkrijk Spanje de krachtens die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het beroep wordt voor het overige verworpen.
- 3) De Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt verwezen in een derde van de kosten en het Koninkrijk Spanje in twee derde van de kosten.

⁽¹⁾ PB C 211 van 22.7.2000.

ARREST VAN HET HOF**(Vijfde kamer)****van 15 mei 2003**

**in zaak C-282/00 (verzoek van het Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada om een prejudiciële beslissing):
Refinarias de Açúcar Reunidas SA (RAR) tegen Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas SA (Sinaga) ⁽¹⁾**

(„Suiker — Besluit 91/315/EEG — Poseima-programma — Specifieke maatregelen ten behoeve van de Azoren en Madeira — Verordening (EEG) nr. 1600/92 — Verzending naar rest van Gemeenschap van witte suiker die op Azoren is geproduceerd uit ter plaatse geoogste suikerbieten of uit met vrijstelling van heffing en/of douanerecht ingevoerde ruwe bietsuiker — Begrip, verwerking van producten — Begrip, traditionele verzendingen naar de rest van de Gemeenschap”)

(2003/C 158/03)

(Procestaal: Portugees)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-282/00, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Tribunal Judicial da Comarca de Ponta Delgada (Portugal), in het aldaar aanhangige geding tussen Refinarias de Açúcar Reunidas SA (RAR) en Sociedade de Indústrias Agrícolas Açoreanas SA (Sinaga), om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van verordening (EEG) nr. 1600/92 van de Raad van 15 juni 1992 houdende specifieke maatregelen voor bepaalde landbouwproducten ten behoeve van de Azoren en Madeira (PB L 173, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward, P. Jann en S. von Bahr (rapporteur), rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De raffinage van ruwe bietsuiker ter verkrijging van witte suiker moet worden beschouwd als verwerking van een product in de zin van artikel 8, tweede alinea, van verordening (EEG) nr. 1600/92 van de Raad van 15 juni 1992 houdende specifieke maatregelen voor bepaalde landbouwproducten ten behoeve van de Azoren en Madeira.
- 2) Verzendingen die bij de inwerkingtreding van verordening nr. 1600/92, op 1 juli 1992, actueel waren en regelmatig en in een zekere omvang plaatsvonden, vormen traditionele verzendingen naar de rest van de Gemeenschap in de zin van artikel 8, tweede alinea, van deze verordening. Het staat aan de verwijzende rechter om te beoordelen of dit het geval was met de in de tabel in de verwijzingsbeschikking vermelde verzendingen van suiker van de Azoren naar het Portugese vasteland en naar Madeira tussen 1907 en 1992.

- 3) Het gemeenschapsrecht verzet zich niet tegen de verzending naar het Portugese vasteland van witte suiker die op de Azoren uit aldaar geoogste suikerbieten is geproduceerd en die, binnen de grens van een productie van 10 000 ton per jaar, in aanmerking komt voor de in artikel 25 van verordening nr. 1600/92 bedoelde communautaire steun.
- 4) Het gemeenschapsrecht verzet zich niet tegen verzending naar het Portugese vasteland van witte suiker die op de Azoren is geproduceerd uit ruwe bietsuiker welke onder de in titel I van verordening nr. 1600/92 bedoelde specifieke bevoorradingsregeling is ingevoerd, op voorwaarde dat het daarbij gaat om traditionele verzendingen in de zin van artikel 8, tweede alinea, van deze verordening.

⁽¹⁾ PB C 247 van 26.8.2000.

ARREST VAN HET HOF**van 13 mei 2003**

in zaak C-463/00: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje ⁽¹⁾

(„Niet-nakoming — Artikelen 43 EG en 56 EG — Stelsel van administratieve vergunning inzake geprivatiseerde ondernemingen”)

(2003/C 158/04)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-463/00, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: M. Patakia en M. Desantes, vervolgens M. Patakia en G. Valero Jordana) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: N. Díaz Abad), ondersteund door Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: R. Magrill, bijgestaan door D. Wyatt, QC, en J. Crow, barrister), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de artikelen 2 en 3, leden 1 en 2, juncto artikel 1 van Ley 5/1995 de régimen jurídico de enajenación de participaciones públicas en determinadas empresas (wet nr. 5/1995 houdende rechtsregeling voor de vervreemding van openbare participaties in bepaalde ondernemingen) van 23 maart 1995 (BOE nr. 72 van 25 maart 1995, blz. 9366) en de koninklijke besluiten ter uitvoering van artikel 4 van die wet [koninklijk besluit nr. 3/1996 van 15 januari 1996 betreffende Repsol SA (BOE nr. 14 van 16 januari 1996, blz. 1133), koninklijk besluit nr. 8/1997 van 10 januari 1997 betreffende Telefónica de España SA en Telefónica Servicios Móviles SA (BOE nr. 10 van 11 januari 1997, blz. 907),

koninklijk besluit nr. 40/1998 van 16 januari 1998 betreffende Corporación Bancaria de España SA (Argentaria) (BOE nr. 15 van 17 januari 1998, blz. 1851), koninklijk besluit nr. 552/1998 van 2 april 1998 betreffende Tabacalera SA (BOE nr. 80 van 3 april 1998, blz. 11370) en koninklijk besluit nr. 929/1998 van 14 mei 1998 betreffende Endesa SA (BOE nr. 129 van 30 mei 1998, blz. 17939)], voorzover zij voorzien in de toepassing van een stelsel van voorafgaande administratieve vergunning

- dat niet is gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang,
- waarvoor geen objectieve, betrouwbare en openbaar gemaakte criteria bestaan, en
- dat niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel,

onverenigbaar zijn met de artikelen 43 EG en 56 EG, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet en R. Schintgen, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (rapporteur), V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 13 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door het handhaven van de artikelen 2 en 3, leden 1 en 2, van Ley 5/1995 de régimen jurídico de enajenación de participaciones públicas en determinadas empresas (wet nr. 5/1995 houdende rechtsregeling voor de vervreemding van openbare participaties in bepaalde ondernemingen) van 23 maart 1995, koninklijk besluit nr. 3/1996 van 15 januari 1996 betreffende Repsol SA, koninklijk besluit nr. 8/1997 van 10 januari 1997 betreffende Telefónica de España SA en Telefónica Servicios Móviles SA, koninklijk besluit nr. 40/1998 van 16 januari 1998 betreffende Corporación Bancaria de España SA (Argentaria), koninklijk besluit nr. 552/1998 van 2 april 1998 betreffende Tabacalera SA en koninklijk besluit nr. 929/1998 van 14 mei 1998 betreffende Endesa SA, voorzover die voorzien in de toepassing van een stelsel van voorafgaande administratieve vergunning, is het Koninkrijk Spanje de krachtens artikel 56 EG op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.
- 3) Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland zal zijn eigen kosten dragen.

(¹) PB C 61 van 24.2.2001.

ARREST VAN HET HOF

van 13 mei 2003

in zaak C-98/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (¹)

(„Niet-nakoming — Artikelen 43 EG en 56 EG — Rechten verbonden aan bijzonder aandeel van Verenigd Koninkrijk in BAA plc”)

(2003/C 158/05)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-98/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: F. Benyon en M. Patakia) tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (gemachtigde: R. Magrill, bijgestaan door D. Wyatt, QC, en J. Crow, barrister), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat de regeling die de mogelijkheid beperkt om stemgerechtigde aandelen van de vennootschap BAA plc te verwerven, en de vergunningprocedure met betrekking tot de vervreemding van de activa van deze vennootschap, de zeggenschap over de dochtermaatschappijen en de ontbinding van de vennootschap onverenigbaar zijn met de artikelen 43 EG en 56 EG, heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, J.-P. Puissochet, M. Wathelet en R. Schintgen, kamerpresidenten, C. Gulmann, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (rapporteur) V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 13 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door de regeling die de mogelijkheid beperkt om stemgerechtigde aandelen van de vennootschap BAA plc te verwerven, en de vergunningprocedure met betrekking tot de vervreemding van de activa van deze vennootschap te handhaven, de zeggenschap over de dochtermaatschappijen en de ontbinding van de vennootschap, is het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland de krachtens artikel 56 EG op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 134 van 5.5.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-160/01 (verzoek van het Sozialgericht Leipzig om een prejudiciële beslissing): Karen Mau tegen Bundesanstalt für Arbeit⁽¹⁾

(„Richtlijn 80/987/EEG van de Raad — Nationale wetgeving waarbij als einddatum van garantieperiode de datum van inleiding van de procedure ter gezamenlijke voldoening van schuldeisers wordt vastgesteld, wanneer de arbeidsverhouding op deze datum voortduurt — Artikel 141 EG — Indirecte discriminatie van vrouwelijke werknemers met ouderschapsverlof — Aansprakelijkheid van lidstaat in geval van schending van het gemeenschapsrecht”)

(2003/C 158/06)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-160/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Sozialgericht Leipzig (Duitsland), in het aldaar aanhangige geding tussen Karen Mau en Bundesanstalt für Arbeit, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 3 en 4 van richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever (PB L 283, blz. 23) en van artikel 141 EG, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans, D. A. O. Edward (rapporteur), P. Jann en S. von Bahr, rechters, advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De artikelen 3, lid 2, en 4, lid 2, van richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een bepaling van nationaal recht als § 183, lid 1, van het Sozialgesetzbuch III (Duits sociaal wetboek, deel III), waarbij als datum van het intreden van de insolventie van de werkgever de datum van het besluit over het verzoek tot inleiding van de insolventieprocedure wordt genomen en niet die van de indiening van dit verzoek.
- 2) Het begrip „arbeidsverhouding” in de zin van de artikelen 3 en 4 van richtlijn 80/987 moet aldus worden uitgelegd dat perioden die naar hun aard niet tot on vervulde salarisaanspraken kunnen leiden, zijn uitgesloten. Een periode waarin de arbeidsverhouding wegens ouderschapsverlof is opgeschort en die daarom geen recht geeft op enige bezoldiging, is dus uitgesloten.

⁽¹⁾ PB C 173 van 16.6.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-193/01 P: Athanasios Pitsiorlas⁽¹⁾

(„Hogere voorziening — Besluit 93/731/EG — Toegang tot documenten van Raad — Besluit 1999/284/EG — Toegang tot documentatie en archieven van Europese Centrale Bank — Bazel-Nyborg”-akkoord ter versterking van het Europees Monetair Stelsel — Weigering van toegang — Tardief beroep tegen deze weigering — Verschoonbare dwaling)

(2003/C 158/07)

(Procestaal: Grieks)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-193/01 P, Athanasios Pitsiorlas, wonende te Thessaloniki (Griekenland), vertegenwoordigd door D. Papafilipou, dikigoros, betreffende hogere voorziening tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer) van 14 februari 2001, Pitsiorlas/Raad en ECB (T-3/00, Jurispr. blz. II-717), strekkende tot vernietiging van die beschikking, andere partijen bij de procedure: Raad van de Europese Unie (gemachtigden: M. Bauer en D. Zachariou) en Europese Centrale Bank, heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, C. W. A. Timmermans (rapporteur), D. A. O. Edward, P. Jann en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) De beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 14 februari 2001, Pitsiorlas/Raad en ECB (T-3/00), wordt vernietigd.
- 2) De door de Raad van de Europese Unie voor het Gerecht van eerste aanleg opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt afgewezen.
- 3) De zaak wordt verwezen naar het Gerecht van eerste aanleg ter beslissing op de vordering van Pitsiorlas tot nietigverklaring van het besluit van de Raad van 30 juli 1999 en het besluit van de Europese Centrale Bank van 8 november 1999 waarbij hem de toegang tot een document werd geweigerd.
- 4) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 200 van 14.7.2001.

ARREST VAN HET HOF**(Vijfde kamer)****van 15 mei 2003**

in zaak C-266/01 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): *Préservatrice foncière TIARD SA tegen Staat der Nederlanden* ⁽¹⁾)

(„Executieverdrag — Artikel 1 — Toepassingsgebied — Begrip „burgerlijke en handelszaken” — Begrip „douanezaken” — Vordering gebaseerd op borgtochtovereenkomst tussen staat en verzekeringsmaatschappij — Overeenkomst gesloten ter vervulling van voorwaarde die staat krachtens artikel 6 van TIR-overeenkomst stelt aan vervoerdersorganisaties als hoofdschuldenaars”)

(2003/C 158/08)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-266/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens het Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, van de Hoge Raad der Nederlanden, in het aldaar aanhangig geding tussen *Préservatrice foncière TIARD SA* en Staat der Nederlanden, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 1 van genoemd verdrag van 27 september 1968 (PB 1972, L 299, blz. 32), zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (PB L 304, blz. 1, en — gewijzigde tekst — blz. 77), bij het Verdrag van 25 oktober 1982 inzake de toetreding van de Helleense Republiek (PB L 388, blz. 1) en bij het Verdrag van 26 mei 1989 inzake de toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek (PB L 285, blz. 1), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: M. Wathelet, kamerpresident, D. A. O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (rapporteur) en A. Rosas, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: L. Hewlett, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 1, eerste alinea, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, zoals gewijzigd bij het Verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van het Koninkrijk Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, bij het Verdrag van 25 oktober 1982 inzake de toetreding van de Helleense Republiek en bij het Verdrag van 26 mei 1989 inzake de toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek, moet aldus worden uitgelegd dat:

— onder het begrip „burgerlijke en handelszaken” in de zin van de eerste volzin van deze bepaling, een vordering valt waarbij een verdragsluitende staat van een privaatrechtelijk persoon de nakoming vordert van een privaatrechtelijke borgtochtovereenkomst die is gesloten teneinde een andere persoon in de gelegenheid te stellen, een door deze staat verlangde en

omschreven zekerheid te stellen, voorzover in de rechtsbetrekking tussen schuldeiser en borg zoals deze uit de borgtochtovereenkomst volgt, door de staat geen gebruik wordt gemaakt van bevoegdheden die buiten het bestek van de op betrekkingen tussen particulieren toepasselijke regels vallen;

— het begrip „douanezaken” in de zin van de tweede volzin van deze bepaling, geen betrekking heeft op een vordering waarbij een verdragsluitende staat de nakoming vordert van een borgtochtovereenkomst ter garantie van een douaneschuld, wanneer in de uit deze overeenkomst ontstane rechtsbetrekking tussen de staat en de borg, door de staat geen gebruik wordt gemaakt van bevoegdheden die buiten het bestek van de op betrekkingen tussen particulieren toepasselijke regels vallen, ook niet indien de borg verweren kan voeren die nopen tot een onderzoek naar het bestaan en de inhoud van de douaneschuld.

⁽¹⁾ PB C 275 van 29.9.2001.

ARREST VAN HET HOF**(Zesde kamer)****van 15 mei 2003**

in zaak C-300/01 (verzoek van het Landesgericht Feldkirch om een prejudiciële beslissing): *Doris Salzmann* ⁽¹⁾)

(„Vrijheid van kapitaalverkeer — Artikel 73 B EG-Verdrag (thans artikel 56 EG) — Vergunningsprocedure voor verkrijging van bouwgrond — Zuiver interne situatie — Artikel 70 Toetredingsakte Oostenrijk — Begrip „bestaande wetgeving” — Bijlage XII, punt 1, sub e, EER-overeenkomst”)

(2003/C 158/09)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-300/01, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Landesgericht Feldkirch (Oostenrijk), in het kader van het onderzoek van een verzoek om inschrijving in het kadaster ingediend door *Doris Salzmann*, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 73 B EG-Verdrag (thans artikel 56 EG) en bijlage XII, punt 1, sub e, van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992 (PB 1994, L 1, blz. 3), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J.-P. Puissochet (rapporteur), kamerpresident, R. Schintgen, V. Skouris, F. Macken en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: M.-F. Contet, hoofdadministrateur, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 73 B, lid 1, van het Verdrag (thans artikel 56, lid 1, EG) verzet zich tegen een procedure van voorafgaande vergunning voor de verkrijging van grond, zoals die welke is ingevoerd bij het Vorarlberger Grundverkehrsgesetz van 23 september 1993, zoals gewijzigd bij LGBL. 1997/85. Het is de taak van de verwijzende rechter om te beoordelen of een dergelijke procedure onder de uitzondering kan vallen van artikel 70 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Republiek Oostenrijk, de Republiek Finland en het Koninkrijk Zweden en de aanpassing van de Verdragen waarop de Europese Unie is gegrond.
- 2) Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is niet bevoegd de derde vraag te beantwoorden.

(¹) PB C 303 van 27.10.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-419/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (¹)

(„Niet-nakoming — Richtlijn 91/271/EEG — Artikel 5 — Behandeling van stedelijk afvalwater — Geen aanwijzing van kwetsbare gebieden”)

(2003/C 158/10)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-419/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: G. Valero Jordana) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: L. Fraguas Gadea), betreffende een verzoek aan het Hof om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, doordat het slechts voor enkele regio's op zijn grondgebied de kwetsbare gebieden heeft aangewezen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 5 van richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (PB L 135, blz. 40), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: J.-P. Puissochet, kamerpresident, R. Schintgen, C. Gulmann, F. Macken (rapporteur) en J. N. Cunha Rodrigues, rechters; advocaat-generaal: F. G. Jacobs, griffier: R. Grass, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Doordat het Koninkrijk Spanje niet de kwetsbare gebieden heeft aangewezen voor het intracommunautaire hydrografische stroomgebied van de autonome gemeenschap Catalonië en voor de kustwateren van de autonome gemeenschappen Baskenland, Catalonië, Valencia, de Balearen en de Canarische Eilanden, alsmede van de autonome stad Ceuta, heeft het niet voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 5 van richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater.

- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.

- 3) Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 348 van 8.12.2001.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-483/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Richtlijn 96/29/Euratom — Bescherming van gezondheid van bevolking en werkers tegen aan ioniserende straling verbonden gevaren — Onvolledige uitvoering”)

(2003/C 158/11)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-483/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Tricot) tegen Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en C. Isidoro), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren (PB L 159, blz. 1), en in elk geval door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: C. W. A. Timmermans (rapporteur), kamerpresident, D. A. O. Edward en A. La Pergola, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: R. Grass, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 96/29/Euratom van de Raad van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid der bevolking en der werkers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren, is de Franse Republiek de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 84 van 6.4.2002.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde kamer)

van 15 mei 2003

in zaak C-484/01: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek (¹)

(„Niet-nakoming — Richtlijn 97/43/Euratom — Bescherming van personen tegen gevaren van ioniserende straling in verband met medische blootstelling — Onvolledige uitvoering”)

(2003/C 158/12)

(Procestaal: Frans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-484/01, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigde: R. Tricot) tegen Franse Republiek (gemachtigden: G. de Bergues en C. Isidoro), betreffende een verzoek om vast te stellen dat de Franse Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 97/43/Euratom van de Raad van 30 juni 1997 betreffende de bescherming van personen tegen de gevaren van ioniserende straling in verband met medische blootstelling en tot intrekking van richtlijn 84/466/Euratom (PB L 180, blz. 22), en in elk geval door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: C. W. A. Timmermans (rapporteur), kamerpresident, D. A. O. Edward en A. La Pergola, rechters; advocaat-generaal: A. Tizzano; griffier: R. Grass, op 15 mei 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

1) Door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 97/43/Euratom van de Raad van 30 juni 1997 betreffende de bescherming van personen tegen de gevaren van ioniserende straling in verband met medische blootstelling en tot intrekking van richtlijn 84/466/Euratom, is de Franse

Republiek de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet nagekomen.

2) De Franse Republiek wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 84 van 6.4.2002.

Verzoek van het Bundesfinanzhof van 13 november 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Hans-Jürgen en Monique Ritter-Coulais en Finanzamt Germersheim

(Zaak C-152/03)

(2003/C 158/13)

Het Bundesfinanzhof heeft bij beschikking van 13 november 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 2 april 2003, in het geding tussen Hans-Jürgen en Monique Ritter-Coulais en Finanzamt Germersheim, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staan de artikelen 43 en 56 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap eraan in de weg dat een in Duitsland onbeperkt belastingplichtige natuurlijke persoon die hier inkomsten uit niet-zelfstandige arbeid geniet, in een andere lidstaat geleden verliezen uit verhuur en verpachting in Duitsland bij de vaststelling van het belastbare inkomen niet kan aftrekken?
2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord: Staan de artikelen 43 en 56 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap eraan in de weg dat met bovengenoemde verliezen evenmin bij wege van het zgn. negatieve progressievoorbehoud rekening kan worden gehouden?

Beroep, op 10 april 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek

(Zaak C-167/03)

(2003/C 158/14)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 10 april 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. van Beek en M. Konstantinidi, leden van haar juridische dienst.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door geen regeling in werking te doen treden voor de volledige bescherming van bepaalde soorten van bijlage II bij richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 94/24/EG van de Raad van 8 juni 1994⁽²⁾, de krachtens artikel 7 van de richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie is van mening dat de Helleense Republiek artikel 7, lid 4, van de richtlijn niet correct heeft uitgevoerd, aangezien zij, wegens de vaststelling van te late data voor het sluiten van het jachtseizoen, geen regeling voor de volledige bescherming van bepaalde soorten van bijlage II bij de richtlijn in werking heeft doen treden. Een bepaald percentage van die vogels, variërend naar gelang van de soort, wordt niet tegen de jachtactiviteiten beschermd gedurende de periode van de voorjaars trek, tijdens welke periode zij in het bijzonder in hun voortbestaan worden bedreigd. In werkelijkheid verzekert een dergelijke regeling niet de volledige bescherming van de vogels in de fase van de trek naar de nestplaats van de soorten, zulks in strijd met artikel 7, lid 4, van de richtlijn.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 164 van 30.6.1994, blz. 9.

Verzoek van Regeringsrätten van 10 april 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen F.W. Wallentin en Riksskatteverket

(Zaak C-169/03)

(2003/C 158/15)

Regeringsrätten heeft bij beschikking van 10 april 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 april 2003, in het geding tussen F.W. Wallentin en Riksskatteverket, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 39 EG aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling die voor natuurlijke personen die fiscaal niet worden geacht in het land te wonen maar in het land inkomsten uit arbeid ontvangen (beperkte belastingplicht), voorziet in een door de werkgever ingehouden

belasting, waarbij geen belastingvrije som of andere aftrekposten voor persoonlijke omstandigheden mogen worden toegepast, terwijl de ingezetenen wel recht daarop hebben in het kader van de gewone belasting over alle inkomsten die in de lidstaat en in het buitenland worden verworven (onbeperkte belastingplicht), doch het feit dat ten aanzien van eerstgenoemden geen belastingvrije som of aftrekposten mogen worden toegepast, wordt gecompenseerd door een lager belastingpercentage dan voor de ingezetenen geldt?

Verzoek van het Verwaltungsgerichtshof van 31 maart 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Wolfgang Heiser en Finanzlandesdirektion für Tirol (Berufungssenat I)

(Zaak C-172/03)

(2003/C 158/16)

Het Verwaltungsgerichtshof heeft bij beschikking van 31 maart 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 april 2003, in het geding tussen Wolfgang Heiser en Finanzlandesdirektion für Tirol (Berufungssenat I), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Vormt een regeling als die van artikel XIV, sub 3, van Bundesgesetz BGBl 21/1995, in de versie van BGBl 756/1996, waarbij voor artsen de overgang van heffing van omzetbelasting naar vrijstelling van omzetbelasting met betrekking tot in de onderneming blijvend in gebruik zijnde goederen niet leidt tot de door artikel 20 van de Zesde richtlijn 77/388/EEG⁽¹⁾ voorgeschreven vermindering van de reeds genoten aftrek, een steunmaatregel in de zin van artikel 87 EG (resp. artikel 92 EG-Verdrag)?

⁽¹⁾ PB 1977, L 145, blz. 1.

Verzoek van het Tribunale di Genova van 20 maart 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Fallimento „Traghetti del Mediterraneo” SpA en Repubblica Italiana

(Zaak C-173/03)

(2003/C 158/17)

Het Tribunale di Genova heeft bij beschikking van 20 maart 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 april 2003, in het geding tussen Fallimento „Traghetti del Mediterraneo” SpA en Repubblica Italiana, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

1. Is de nationale staat tegenover zijn burgers niet-contractueel aansprakelijk voor fouten van zijn eigen rechters bij de toepassing van het gemeenschapsrecht of voor het niet toepassen ervan, in het bijzonder wanneer een rechter in laatste aanleg zijn verplichting tot verwijzing naar het Hof van Justitie in de zin van artikel 234, derde alinea, van het Verdrag niet nakomt?
2. Indien moet worden geoordeeld, dat een nationale staat aansprakelijk is voor fouten van zijn eigen rechters bij de toepassing van het gemeenschapsrecht, in het bijzonder wanneer een rechter in laatste aanleg in de zin van artikel 234, derde alinea, van het Verdrag nalaat een zaak naar het Hof van Justitie te verwijzen voor een prejudiciële beslissing, staat dan aan die aansprakelijkheid in de weg — en is dus onverenigbaar met de beginselen van het gemeenschapsrecht — een nationale wettelijke regeling inzake de aansprakelijkheid van de staat voor fouten van de rechters, welke
 - die aansprakelijkheid uitsluit met betrekking tot de uitlegging van rechtsvoorschriften en de beoordeling van de feiten en het bewijs in het kader van de rechterlijke werkzaamheid,
 - de aansprakelijkheid van de staat beperkt tot het geval van opzet of ernstige schuld van de rechter?

Hogere voorziening, op 25 april 2003 ingesteld door B. Latino tegen het arrest van de Eerste kamer van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 26 februari 2003 in zaak T-145/01, B. Latino tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-180/03 P)

(2003/C 158/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 april 2003 hogere voorziening ingesteld door B. Latino, vertegenwoordigd door J. R. Iturriagaitia en K. Delvolvé, advocaten, tegen het arrest van de Eerste kamer van het

Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen in zaak T-145/01, B. Latino tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen. Rekwrant concludeert dat het den Hove behage:

primair:

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het tweede punt van het dictum van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 26 februari 2003 in zaak T-145/01 te vernietigen;

subsidiair:

- nietig te verklaren het uitdrukkelijke besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag van 10 augustus 2000, waarbij het verzoek van rekwrant van 7 mei 1996 om zijn artrose als beroepsziekte te erkennen, is afgewezen;

in elk geval:

- overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Reglement voor de procesvoering over de kosten te beslissen.

Middelen en voornaamste argumenten

- Eerste middel: Schending door de Commissie van artikel 73 van het Ambtenarenstatuut en van artikel 3, lid 2, van de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren tegen ongevallen en beroepsziekten:

Rekwrant komt op tegen het oordeel van het Gerecht van eerste aanleg dat de weigering van de Commissie om zijn gewrichtsaandoeningen als beroepsziekte te erkennen omdat hiervoor niet voldoende bewijs was geleverd, geen schending uitmaakt van artikel 73 van het Ambtenarenstatuut, en evenmin van de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren tegen ongevallen en beroepsziekten.

- Tweede middel: Niet-inachtneming van de bevoegdheid-safbakening tussen de medische commissies:

Volgens rekwrant hebben de Commissie en het Gerecht het algemene rechtsbeginsel „semper in dubiis benigniora preferenda sunt” geschonden, dat geldt bij onzekerheid over de werkelijke oorzaak van de ziekte, en is de procedure voor de medische commissie onregelmatig verlopen. De medische commissie had immers geen tweede keer geraadpleegd mogen worden, enerzijds omdat zij met het verstrekken van haar eerste advies haar bevoegdheid had uitgeput, anderzijds omdat zij — doordat zij reeds een advies had verstrekt en doordat een lid van de medische dienst van de Commissie deel van haar uitmaakte — niet voldeed aan de noodzakelijke voorwaarden inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Ten slotte moeten de medische commissies bij ontbreken van een gemeenschapsregeling over de te volgen procedure de instructies eerbiedigen die zijn ontvangen van de instellingen.

Hogere voorziening, op 25 april 2003 ingesteld door A. Nardone tegen het arrest, op 26 februari 2003 in zaak T-59/01 tussen A. Nardone en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer)

(Zaak C-181/03 P)

(2003/C 158/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 25 april 2003 hogere voorziening ingesteld door A. Nardone, vertegenwoordigd door J. R. Iturriagagoitia en K. Delvolvé, advocaten, tegen het arrest, op 26 februari 2003 in zaak T-59/01 tussen A. Nardone en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gewezen door het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Eerste kamer). Rekwirant concludeert dat het den Hove behage:

primair

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 26 februari 2003 in zaak T-59/01 op alle onderdelen te vernietigen;

subsidiair

- nietig te verklaren het uitdrukkelijke besluit van het TABG van 15 december 2000, voorzover dit rekwirantes klacht van 23 mei 2000 betreffende de toekenning van een invaliditeitspensioen krachtens artikel 78, tweede alinea, Ambtenarenstatuut afwijst;
- voorzover nodig, nietig te verklaren het uitdrukkelijke besluit van het TABG van 20 maart 2000 tot afwijzing van het door rekwirant op 18 november 1999 ingediende verzoek om toekenning van een invaliditeitspensioen krachtens artikel 78, tweede alinea, Ambtenarenstatuut;

hoe dan ook

- over de kosten te beslissen overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Reglement voor de procesvoering.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant bestrijdt het oordeel van het Gerecht volgens hetwelk hij niet voldeed aan de in artikel 13 van bijlage VIII bij het Statuut gestelde cumulatieve voorwaarden voor het recht op invaliditeitspensioen. In de eerste plaats heeft hij in 1981, in welk jaar hij ontslag heeft genomen, zijn rechten niet geldend kunnen maken omdat hij zich door de progressieve en degeneratieve aard van zijn ziekte niet bewust was van zijn gezondheidstoestand. In de tweede plaats heeft het Gerecht niet in aanmerking genomen, dat rekwirant reeds een pensioen wegens gedeeltelijke blijvende invaliditeit ontvangt, hetgeen

de berekening van zijn ouderdomspensioen hoe dan ook beïnvloedt.

Beroep, op 5 mei 2003 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-189/03)

(2003/C 158/20)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 5 mei 2003 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door W. Wils, als gemachtigde.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk der Nederlanden de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens artikel 49 EG en de Richtlijnen 89/49/EEG ⁽¹⁾ en 92/51/EEG ⁽²⁾ betreffende het algemeen stelsel voor de erkenning van beroepskwalificaties, door in het kader van de Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus, bepalingen vast te stellen die eisen dat:
 - een onderneming die diensten op het Nederlands grondgebied wil verrichten een vergunning heeft, zonder rekening te houden met de verplichtingen waaraan de buitenlandse dienstverrichter al moet voldoen in de Lid-Staat waar hij is gevestigd, en door voor deze vergunning kosten in rekening te brengen,
 - leidinggevend van deze beveiligingsorganisaties een vergunning hebben die ook kosten met zich meebrengt,
 - het personeel een door een Nederlandse organisatie afgegeven diploma heeft, terwijl aan alarminstallateurs eisen ten aanzien van de beroepskwalificaties worden gesteld zonder dat rekening wordt gehouden met de in een andere Lid-Staat verworven kwalificaties.
- Het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Eerste en tweede grief: verplichte vergunningen voor ondernemingen en hun personeel

Het eisen van een vergunning voor een dienstverrichting van een particuliere beveiligingsorganisatie die in Nederland diensten wil verrichten is gelijk aan een beperking van het vrij verrichten van diensten door de betrokken ondernemingen. Een dergelijke beperking is alleen gerechtvaardigd als er een dwingende reden van algemeen belang bestaat, als dit belang niet wordt gewaarborgd in de Lid-Staat waar de onderneming is gevestigd en als de nationale maatregel niet verder gaat dan nodig is om het nagestreefde doel te bereiken.

Echter, wat allereerst de geschiktheid betreft van de maatregel om het nagestreefde doel van algemeen belang te bereiken, dat de bescherming van de afnemers van de diensten zou kunnen vormen, zijn er geen elementen die toelaten te besluiten dat de vergunningsverplichting zoals in Nederland opgelegd een geschikte maatregel vormt.

Bovendien wordt in de Nederlandse regelgeving geen rekening gehouden met de eisen waaraan de buitenlandse dienstverrichter al moet voldoen in zijn Lid-Staat van vestiging, met name als hij al over een vergunning beschikt om zijn activiteiten in deze Lid-Staat uit te oefenen.

Bovendien gaat dit vergunningenstelsel gepaard met onkosten voor de buitenlandse onderneming. Dit is een extra financiële last voor buitenlandse ondernemingen die al verplicht zijn om in hun land van oorsprong een vergunning aan te vragen en dergelijke kosten te betalen. Deze kosten lijken dan ook onverenigbaar met artikel 49 EG-Verdrag.

Net zoals de vergunningsverplichting voor de onderneming, lijkt de eis dat de leidinggevende bijzondere toestemming moet verkrijgen geen geschikte maatregel te vormen die zou kunnen gerechtvaardigd worden door een van de redenen waarop de Nederlandse autoriteiten zich beroepen. In elk geval, aangezien het bedrijf zelf in Nederland al aan een vergunningsverplichting moet voldoen, vormt de toestemmingsvereiste voor de leidinggevende een dubbele maatregel, die dus zeker niet noodzakelijk is. De bijzondere toestemming voor de leidinggevende is derhalve in strijd met het beginsel van evenredigheid en dus met artikel 49 EG-Verdrag.

- Derde grief: legitimatiebewijs

Buitenlandse ondernemingen zijn verplicht erop toe te zien dat hun personeel dat buiten het land van vestiging in Nederland is gedetacheerd, in het bezit is van een legitimatiebewijs dat door de Nederlandse autoriteiten is afgegeven. Dit geldt ook voor tijdelijke dienstverrichtingen. Aangezien het gedetacheerde personeel overeenkomstig het *acquis communautaire* al in het bezit moet zijn van een identiteitskaart of paspoort, is het onevenredig een legitimatiebewijs te eisen.

Het vereiste van een betaling voor de afgifte van dit bewijs is bovendien een extra financiële last die onverenigbaar is met artikel 49 EG-Verdrag.

- Vierde grief: erkenning van beroepskwalificaties

In de Nederlandse regelgeving wordt een diploma „Algemeen Beveiligingsmedewerker” van een Nederlandse organisatie voor de personeelsleden van de beveiligingsorganisaties verplicht gesteld. Bovendien worden voor „alarminstallateurs” bepaalde kwalificaties vereist, zonder dat rekening wordt gehouden met in een andere Lid-Staat behaalde diploma's. Er wordt nergens uitdrukkelijk gewag gemaakt van een procedure voor de erkenning van diploma's en kwalificaties die voor de uitoefening van de beroepen in kwestie in andere Lid-Statens zijn behaald. De betrokken regelgeving bevat, naar het schijnt, geen bepaling die verwijst naar de mechanismen voor de erkenning van beroepskwalificaties, zoals die zijn opgenomen in de desbetreffende nationale wetgeving. Een dergelijke situatie is onverenigbaar met het *acquis communautaire*, namelijk Richtlijn 89/48/EEG en Richtlijn 92/51/EEG die samen een algemeen stelsel voor de erkenning van in andere Lid-Statens verkregen beroepskwalificaties instellen.

(1) PB 1989, L 19, blz. 16.

(2) PB 1992, L 209, blz. 25.

Verzoek van The Labour Court, Dublin, van 14 april 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen North Western Health Board en Margaret McKenna

(Zaak C-191/03)

(2003/C 158/21)

The Labour Court, Dublin, heeft bij beschikking van 14 april 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 mei 2003, in het geding tussen North Western Health Board en Margaret McKenna, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Valt de toepassing van een ziekteverlofregeling die werknemers die zwangerschapsgebonden ziektes en pathologische ziektes hebben, gelijk behandelt, onder richtlijn 76/207 (1)?

2. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, verzet richtlijn 76/207 zich ertegen dat een werkgever een periode van afwezigheid van het werk wegens arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een tijdens de zwangerschap opgetreden zwangerschapsgebonden ziekte in mindering brengt van de rechten die een werkneemster onder de ziekteverlofregeling op haar werk geniet?
3. Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, vereist richtlijn 76/207 dat een werkgever over een speciale regeling beschikt ter zake van afwezigheid van het werk wegens arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een tijdens de zwangerschap opgetreden zwangerschapsgebonden ziekte?
4. Valt de toepassing van een ziekteverlofregeling die werknemers die zwangerschapsgebonden ziektes en pathologische ziektes hebben, gelijk behandelt, onder artikel 141 EG en richtlijn 75/117 ⁽²⁾?
5. Indien vraag 4 bevestigend wordt beantwoord, verzetten artikel 141 EG en richtlijn 75/117 zich ertegen dat een werkgever het loon van een vrouw vermindert nadat zij gedurende een bepaalde periode afwezig was van het werk, wanneer de afwezigheid te wijten is aan arbeidsongeschiktheid wegens een tijdens de zwangerschap opgetreden zwangerschapsgebonden ziekte, in omstandigheden waarin een niet-zwangere vrouw of een man die gedurende dezelfde periode van het werk afwezig is wegens arbeidsongeschiktheid ten gevolge van een louter pathologische ziekte, dezelfde vermindering zou ondergaan?

⁽¹⁾ PB L 39 van 14.2.1976, blz. 40-42.

⁽²⁾ PB L 45 van 19.2.1975, blz. 19-20.

Hogere voorziening, op 12 mei 2003 ingesteld door Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 maart 2003 in zaak T-237/01 ⁽¹⁾, Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak C-192/03 P)

(2003/C 158/22)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 mei 2003 hogere voorziening ingesteld door Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, gevestigd te Hünenberg (Zwitserland), vertegenwoordigd door S. Clark, solicitor en C. Morcom, QC, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 5 maart 2003 in zaak T-237/01, Alcon Inc., voorheen Alcon Universal Ltd, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM).

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

- het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 5 maart 2003 en de bestreden beslissingen van de nietigheidsafdeling van 15 december 1999 en van de eerste kamer van beroep van 13 juli 2001 te vernietigen;
- te beslissen over de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt dat het Gerecht van eerste aanleg in zijn arrest van 5 maart 2003 blijk heeft gegeven van een aantal onjuiste rechtsopvattingen. Zo heeft het Gerecht met name

- (i) de specifieke eisen van artikel 7, lid 1, sub d, van de gemeenschapsmerkverordening ter zake het in het normale taalgebruik of in het bona fide handelsverkeer gebruikelijk zijn geworden, in het geheel of niet naar behoren in aanmerking genomen;
- (ii) ten onrechte aangenomen dat alleen al door de vermelding in handleidingen of andere naslagwerken was voldaan aan de eisen van artikel 7, lid 1, sub d;
- (iii) ten onrechte rekening gehouden met materiaal dat niet is gepubliceerd of waarvan niet is aangetoond dat het vóór 1 april 1996 binnen de Europese Unie was gepubliceerd en is het daardoor voorbijgegaan aan het onderscheid tussen de eisen van artikel 7, lid 1, sub d, en die van artikel 50, lid 1, sub b, van de verordening, terwijl alleen eerstgenoemde relevant zijn in een beroep strekkende tot ongeldigverklaring;
- (iv) geen rekening heeft gehouden met het bewijs dat Alcon gedurende een zeer lange periode nauwgezet toezicht heeft gehouden op het merk BSS;
- (v) subsidiair, ten onrechte het namens Alcon gevoerde betoog afgewezen dat het merk BSS de facto onderscheidend vermogen had verkregen als gevolg van het gebruik dat ervan is gemaakt, en daardoor voldeed aan de eisen van artikel 51, lid 2, van de verordening.

⁽¹⁾ PB C 369, van 22 december 2001, blz. 13.

Verzoek van het Hof van Beroep te Antwerpen van 7 mei 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen het Ministerie van Financiën en 1. Papismedov M., 2. Geldof E.P.G., 3. Ben-Or A., 4. Peer R., 5. Peer M., 6. Tavdidischvili B., 7. Janssens J.J.M., 8. Transocean System Transport B.V.B.A., 9. Hoste J.P.G.L., 10. United Logistic Partners B.V.B.A., 11. Decock F.J.H., 12. Joris J. M.-L. en 13. Vanbelleghem G.L.J.

(Zaak C-195/03)

(2003/C 158/23)

Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft bij arrest van 7 mei 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 12 mei 2003, in het geding tussen het Ministerie van Financiën en 1. Papismedov M., 2. Geldof E.P.G., 3. Ben-Or A., 4. Peer R., 5. Peer M., 6. Tavdidischvili B., 7. Janssens J.J.M., 8. Transocean System Transport B.V.B.A., 9. Hoste J.P.G.L., 10. United Logistic Partners B.V.B.A., 11. Decock F.J.H., 12. Joris J. M.-L. en 13. Vanbelleghem G.L.J., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moeten goederen, waarvoor een summier aangifte werd ingereikt met vermelding van een onjuiste benaming/handelsbenaming (in casu kookgerei in plaats van sigaretten) of goederen die onder een onjuiste benaming/handelsbenaming werden aangegeven voor een douaneregeling (zoals de regeling extern communautair douanevervoer), niettegenstaande de, al dan niet opzettelijk, opgegeven onjuiste benaming/handelsbenaming, beschouwd worden als zijnde op regelmatige wijze in het douanegebied van de Gemeenschap te zijn binnengebracht en zich bijgevolg onder douanetoezicht (tijdelijke opslag of een douaneregeling) te bevinden?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet, bij onttrekking aan het douanetoezicht van goederen die, al dan niet opzettelijk, onder een onjuiste benaming/handelsbenaming werden aangegeven, geacht worden dat de douaneschuld ontstaat op grond van artikel 203 van het communautair douanewetboek en moet de persoon die de verplichtingen moet nakomen die voortvloeien uit de tijdelijke opslag van de goederen of uit het gebruik van de douaneregeling waaronder de goederen (weliswaar onder een onjuiste benaming) werden geplaatst, geacht worden eveneens schuldenaar van de douaneschuld te zijn?
3. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet bij vaststelling door de douane-autoriteiten dat de zich onder douanetoezicht bevindende goederen, al dan niet opzettelijk, onder een onjuiste benaming/handelsbenaming werden aangegeven terwijl de goederen (nog) niet aan het douanetoezicht werden onttrokken en de douane-autoriteiten nog steeds toegang tot de goederen hadden, geacht worden dat voor de goederen die onder een onjuiste benaming/handelsbenaming werden aangegeven, de douaneschuld is ontstaan op grond van artikel 204 van het communautair douanewetboek of moet geacht worden dat voor deze goederen nog geen douaneschuld is ontstaan?

4. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moet, voor goederen die, al dan niet opzettelijk, onder een onjuiste benaming/handelsbenaming werden aangegeven, geacht worden dat deze goederen op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Gemeenschap werden binnengebracht (met andere woorden te zijn binnengebracht in strijd met de bepalingen van de artikelen 38 tot en met 41 en met die van artikel 177, tweede streepje van het communautair douanewetboek) waardoor de douaneschuld op deze goederen ontstaat op grond van artikel 202 van het communautair douanewetboek en waardoor de persoon die de summier aangifte of de aangifte voor een douaneregeling heeft ingereikt, weliswaar met vermelding van een onjuiste benaming/handelsbenaming, slechts geacht kan worden douaneschuldenaar te zijn voor zover hij kan aangemerkt worden als een schuldenaar in de zin van artikel 202, lid 3 van het communautair douanewetboek?

Beroep, op 13 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-200/03)

(2003/C 158/24)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 mei 2003 beroep tegen Groothertogdom Luxemburg ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Martin en M. França als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van richtlijn 93/99/EEG van de Raad van 29 oktober 1993 betreffende aanvullende maatregelen inzake de officiële controle op levensmiddelen⁽¹⁾, de krachtens die richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor de uitvoering van de richtlijn is verstreken op 1 november 1998.

⁽¹⁾ PB L 290, van 24 november 1993, blz. 14.

Beroep, op 13 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Zweden

(Zaak C-201/03)

(2003/C 158/25)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 13 mei 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Zweden door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. Stöm en M. Konstantinidis als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Zweden niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 3, lid 1, van richtlijn 75/439/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 87/101/EEG ⁽²⁾, door niet de maatregelen te treffen die noodzakelijk zijn om te waarborgen dat de behandeling van afgewerkte olie bij voorrang in de vorm van regeneratie geschiedt voorzover technische, economische en organisatorische beperkingen zulks niet verhinderen;
- het Koninkrijk Zweden in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De lidstaten dienen niet alleen verbindende nationale maatregelen te treffen om hun wetgeving in overeenstemming te brengen met het bepaalde in artikel 3, lid 1, van de richtlijn, maar moeten ook maatregelen treffen die de toepassing van deze bepaling in de praktijk mogelijk maken. Het percentage hergebruik van afgewerkte olie was in Zweden tussen 1995 en 2000 nihil. Derhalve heeft de Zweedse regering niet de maatregelen getroffen die het mogelijk moeten maken dat afgewerkte olie onder de in artikel 3, lid 1, van de richtlijn gestelde voorwaarden wordt geregenereerd.

⁽¹⁾ van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie (PB L 194, blz. 23).

⁽²⁾ van 22 december 1986 tot wijziging van richtlijn 75/439/EEG inzake de verwijdering van afgewerkte olie (PB L 42, blz. 43).

Beroep, op 12 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-203/03)

(2003/C 158/26)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 mei 2003 beroep ingesteld tegen Republiek Oostenrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Nicola Yerrell, lid van haar juridische dienst, en Horstpeter Kreppel, in het kader van de uitwisseling met nationale ambtenaren bij haar juridische dienst gedetacheerd rechter van het Arbeitsgericht, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 2 en 3 van richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden ⁽¹⁾ en de artikelen 10 EG en 249 EG, door
 - a) in § 2 van de verordening van de bondsminister van Economische Zaken en Arbeid betreffende tewerkstellingsverboden en -beperkingen voor werkneemsters een slechts weinig uitzonderingen kennend algemeen verbod op de tewerkstelling van vrouwen in de onderaardse mijnbouw te handhaven, en
 - b) in § 8 en § 31 van de verordening inzake arbeid met perslucht en duikarbeid een algemeen verbod op de tewerkstelling van vrouwen bij arbeid met perslucht en bij duikarbeid te handhaven;
2. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Het verbod op de tewerkstelling van werkneemsters in de onderaardse mijnbouw

Artikel 3, lid 1, van richtlijn 76/207/EEG verbiedt discriminatie op grond van geslacht inzake de voorwaarden voor de toegang tot beroepen.

De op 1 augustus 2001 van kracht geworden § 2 van de verordening van de bondsminister van Economische Zaken en Arbeid betreffende tewerkstellingsverboden en -beperkingen voor werkneemsters heeft slechts geringe wijzigingen gebracht aan het algemene verbod op de

tewerkstelling van vrouwen in de onderaardse mijnbouw in § 16 van de Oostenrijkse arbeidstijdverordening van 30 april 1938. Die verordening voorziet enkel in uitzonderingen op het tewerkstellingsverbod voor vrouwen in leidinggevende functies, voor stagiaires, e.a.

De richtlijn bevat weliswaar zelf een aantal uitzonderingen op het verbod van ongelijke behandeling (uitzonderingsbepalingen van de artikelen 2, lid 2, en 3 van de richtlijn), maar die kunnen het litigieuze verbod niet rechtvaardigen. Werkzaamheden in de onderaardse mijnbouw zijn stellig fysiek en psychisch zeer veeleisende werkzaamheden, die echter niet uitsluitend door mannen kunnen worden verricht. Het argument inzake werkzaamheden waarvoor vanwege hun aard of de voorwaarden voor de uitoefening ervan, het geslacht een bepalende factor is, treft derhalve geen doel. De gevaren die vrouwen in de mijnbouw lopen, verschillen in het algemeen in wezen niet van die welke mannen lopen. Die gevaren rechtvaardigen dan ook geen ongelijke behandeling van mannen en vrouwen. Voorzover de Oostenrijkse regering zich louter beroept op het algemeen zwakkere gestel van vrouwen in vergelijking met dat van mannen, kan de Commissie dat argument niet volgen. Het is niet uitgesloten dat er werkneemsters zijn voor wie tewerkstelling in de onderaardse mijnbouw minder belastend is dan voor een vergelijkbare werknemer met een zwakker gestel. Een algemeen verbod op de tewerkstelling van vrouwen in de onderaardse mijnbouw is dan ook onevenredig.

De Oostenrijkse regeling moet aan de richtlijn worden aangepast, zelfs nu de mijnbouw als economische activiteit aan belang inboet, anders zou het gemeenschapsrechtelijke discriminatieverbod zijn nuttig effect verliezen.

Ook faalt het argument van de Oostenrijkse regering dat de Republiek Oostenrijk gebonden is aan IAO-Conventie nr. 45 betreffende de tewerkstelling van vrouwen in de onderaardse mijnbouw van 1937, zodat het gemeenschapsrecht niet aan het litigieuze verbod in de weg staat. De Republiek Oostenrijk is echter verplicht deze conventie op te zeggen.

— Het verbod op de tewerkstelling van vrouwen bij arbeid met perslucht en bij duikarbeid

Wat de regeling inzake de tewerkstelling van vrouwen bij arbeid met perslucht en bij duikarbeid betreft, kan de gestelde bijzondere nood aan bescherming van vrouwen geen grond opleveren voor een algemeen verbod, zonder dat is voorzien in een onderzoek van individuele gevallen.

Verzoek van High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, van 7 december 2000, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen the Commissioners of Customs and Excise, en SmithKline Beecham plc

(Zaak C-206/03)

(2003/C 158/27)

De High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, heeft bij beschikking van 7 december 2000, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 mei 2003, in het geding tussen the Commissioners of Customs and Excise, en SmithKline Beecham plc, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet post 3004 van bijlage I bij verordening nr. 2658/87 ⁽¹⁾ van de Raad, zoals gewijzigd, aldus worden uitgelegd, dat een product in de vorm van een nicotinepleister om te helpen stoppen met roken, dat bestaat uit een in folie verpakte hechtpleister, doordrenkt van nicotine die via de huid wordt opgenomen, eronder valt?
- 2) Wanneer
 - (a) een douaneautoriteit van een lidstaat krachtens artikel 12 van verordening nr. 2913/92 ⁽²⁾ van de Raad (douanewetboek) een bindende tariefinlichting heeft gegeven voor een product,
 - (b) deze bindende tariefinlichting overeenstemt met een eerder gepubliceerde indelingskennisgeving van de Werelddouaneorganisatie die wordt aangehaald in een mededeling van de Commissie krachtens artikel 12, lid 5, douanewetboek,
 - (c) de importeur krachtens artikel 243 van het wetboek beroep instelt bij een nationale rechterlijke instantie, en
 - (d) deze rechterlijke instantie het niet eens is met de indelingskennisgeving,

moet artikel 12, lid 5, van het wetboek aldus worden uitgelegd, dat de rechterlijke instantie de beschikking van de douaneautoriteit moet of mag nietigverklaren, zonder dat zij in de plaats daarvan een nieuwe bindende tariefinlichting geeft die afwijkt van de indelingskennisgeving van de Werelddouaneorganisatie, maar verklaart dat het product anders moet worden ingedeeld dan in de kennisgeving is gesteld?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 aangaande de nomenclatuur voor douanetarieven en statistiek evenals het gemeenschappelijk douanetarief (PB L 256 van 7.9.1987, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het Douanewetboek van de gemeenschappen (PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1).

⁽¹⁾ PB L 39, blz. 40.

Verzoek van High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, Patents Court van 6 mei 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen 1) Novartis AG 2) University College London (3) Institute of Microbiology and Epidemiology en Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks voor het Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-207/03)

(2003/C 158/28)

De High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division, Patents Court heeft bij beschikking van 6 mei 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 mei 2003, in het geding tussen (1) Novartis AG (2) University College London (3) Institute of Microbiology and Epidemiology en Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks voor het Verenigd Koninkrijk, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet de datum van afgifte van een marktvergunning in Zwitserland, die automatisch in Liechtenstein wordt erkend, voor de berekening van de duur van een aanvullend beschermingscertificaat in de zin van artikel 13 van verordening 1768/92 (zoals gewijzigd bij de EER-overeenkomst) worden beschouwd als die van de eerste vergunning voor het in de handel brengen van een geneesmiddel?
2. Is een bevoegde autoriteit binnen de EER verplicht om bestaande aanvullende beschermingscertificaten waarvan de duur onjuist is berekend, te corrigeren?

Beroep, op 15 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Franse Republiek

(Zaak C-212/03)

(2003/C 158/29)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 mei 2003 beroep ingesteld tegen Franse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door H. Støvlbæk en B. Stromsky, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie van de Europese Gemeenschappen concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Franse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 28 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap door de niet door middel van persoonlijk vervoer verrichte persoonlijke invoer van in Frankrijk regelmatig voorgeschreven geneesmiddelen die overeenkomstig de gewijzigde richtlijn 65/65/EEG⁽¹⁾ (vervangen door richtlijn 2001/83/EG⁽²⁾) zowel in Frankrijk als in de lidstaat van de Europese Gemeenschap waar zij worden gekocht, zijn toegelaten, te onderwerpen aan een procedure van voorafgaande vergunning;
2. vast te stellen dat de Franse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 28 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap door de niet door middel van persoonlijk vervoer verrichte persoonlijke invoer van in Frankrijk regelmatig voorgeschreven homeopathische geneesmiddelen die overeenkomstig richtlijn 92/73/EEG⁽³⁾ (vervangen door richtlijn 2001/83/EG) in een lidstaat van de Europese Gemeenschap zijn geregistreerd, te onderwerpen aan een procedure van voorafgaande vergunning;
3. vast te stellen dat de Franse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 28 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap door de niet door middel van persoonlijk vervoer verrichte persoonlijke invoer van in Frankrijk regelmatig voorgeschreven geneesmiddelen die niet in Frankrijk, maar uitsluitend in de lidstaat van de Europese Gemeenschap waar zij worden gekocht, zijn toegelaten, te onderwerpen aan een onevenredige procedure van voorafgaande vergunning;
4. de Franse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie stelt dat het vereiste van een procedure van voorafgaande vergunning voor de niet door middel van persoonlijk vervoer verrichte persoonlijke invoer in Frankrijk van regelmatig voorgeschreven geneesmiddelen, een bij artikel 28 EG verboden maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve invoerbepijking vormt. Die vergunning is vereist op grond van de bepalingen van de Franse Code de la santé publique met betrekking tot de invoer in het Franse douanegebied van geneesmiddelen, waaronder die met de status van communautaire goederen. In tal van gevallen kan deze procedure van voorafgaande vergunning niet worden gerechtvaardigd op de grondslag van artikel 30 EG.

Haars inziens wordt het bestaan van de litigieuze procedure van voorafgaande vergunning op geen enkele grond gerechtvaardigd. Om te beginnen kan deze procedure niet worden gerechtvaardigd door het streven om te na te gaan of het geneesmiddel is vervaardigd volgens de door de gemeenschapsregeling voorgeschreven goede praktijken. Het ingevoerde geneesmiddel is immers toegelaten of geregistreerd in de lidstaat van uitvoer, die erop moet toezien dat deze goede praktijken worden nageleefd. Elke aanvullende controle in Frankrijk zou in strijd zijn met het beginsel van de wederzijdse erkenning en de doelstelling, het vrij verkeer van geneesmiddelen te waarborgen. Wat vervolgens een eventuele rechtvaardiging op grond van andere redenen van bescherming van de gezondheid betreft, moet volgens haar onderscheid worden gemaakt tussen drie soorten geneesmiddelen:

— geneesmiddelen die overeenkomstig de gewijzigde richtlijn 65/65 en vervolgens richtlijn 2001/83/EG zowel in Frankrijk als in de lidstaat waar zij worden gekocht, zijn toegelaten [of waarvoor een vergunning voor het in de handel brengen (VHB) is afgegeven]. De Franse autoriteiten hebben toegegeven dat een invoervergunning nodig was voor de persoonlijke invoer in Frankrijk van geneesmiddelen waarvoor een VHB is afgegeven. Gezien het gevorderde stadium van de harmonisatie in de sector farmaceutische producten, zijn in dergelijke gevallen belangrijke waarborgen voor de bescherming van de gezondheid van de patiënten voorhanden. Daarbij komt dat de invoer eerst plaatsvindt na een regelmatig afgegeven recept en in enkel in de hoeveelheden die voor de behandeling nodig zijn. Bijgevolg is de betrokken procedure van voorafgaande vergunning niet gerechtvaardigd.

— homeopathische geneesmiddelen die overeenkomstig richtlijn 92/73/EEG (vervangen door richtlijn 2001/83/EG) in een lidstaat zijn geregistreerd. Wanneer een homeopathisch geneesmiddel in een lidstaat is geregistreerd, houdt het a priori geen gevaar voor de gezondheid in, temeer daar de voorschriften inzake de vervaardiging, de controle en het toezicht op dit soort geneesmiddelen zijn geharmoniseerd. Voorts heeft richtlijn 92/73/EEG de toegang van de patiënten tot de geneesmiddelen van hun keuze geliberaliseerd. Een procedure van voorafgaande vergunning voor de persoonlijke invoer van geregistreerde homeopathische geneesmiddelen is derhalve kennelijk zonder rechtvaardiging.

— geneesmiddelen die niet in Frankrijk, maar in de lidstaat waar zij worden gekocht, zijn toegelaten. De litigieuze procedure van voorafgaande vergunning vormt geen maatregel die noodzakelijk is voor de bestrijding van het gevaar voor fraude of oneigenlijk gebruik van het stelsel van de VHB, omdat de algemene regeling die een voorafgaande vergunning voorschrijft voor het in de handel brengen van de invoer van geneesmiddelen, alsmede de controles ter plaatse afdoende zijn om de illegale invoer van geneesmiddelen tegen te gaan. Met het

oog op de bescherming van de volksgezondheid kan bij invoer van geneesmiddelen die in Frankrijk niet zijn toegelaten, echter een andere benadering gerechtvaardigd zijn dan bij geneesmiddelen die in Frankrijk en de lidstaat van uitvoer wel zijn toegelaten, of bij in een lidstaat geregistreerde homeopathische geneesmiddelen. Zelfs al zou een procedure van voorafgaande vergunning in beginsel gerechtvaardigd kunnen zijn in geval van persoonlijke invoer van die producten, dan nog moet die procedure gemakkelijk toegankelijk zijn, binnen een redelijke termijn zijn afgelopen en uitmonden in de afgifte van een invoervergunning voor geneesmiddelen die geen gevaar voor de volksgezondheid betekenen. De door Frankrijk voor de persoonlijke invoer van geneesmiddelen toegepaste procedure van voorafgaande vergunning voldoet evenwel niet aan die criteria en is dus onevenredig aan het beoogde doel.

(¹) Richtlijn 65/65/EEG van de Raad van 26 januari 1965 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake farmaceutische specialiteiten (PB nr. 22 van 9.2.1965, blz. 369).

(²) Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB L 311 van 28.11.2001, blz. 67).

(³) Richtlijn 92/73/EEG van de Raad van 22 september 1992 tot uitbreiding van het toepassingsgebied van de richtlijnen 65/65/EEG en 75/319/EEG betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake geneesmiddelen en tot vaststelling van aanvullende bepalingen voor homeopathische geneesmiddelen (PB L 297 van 13.10.1992, blz. 8).

Verzoek van de Cour de cassation (Frankrijk), eerste burgerlijke kamer van 6 mei 2003, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Étang de Berre et de la région en Électricité de France

(Zaak C-213/03)

(2003/C 158/30)

De Cour de cassation (Frankrijk), eerste burgerlijke kamer heeft bij beschikking van 6 mei 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 mei 2003, in het geding tussen Syndicat professionnel coordination des pêcheurs de l'Étang de Berre et de la région en Électricité de France, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Heeft artikel 6, lid 3, van het Protocol van Athene van 17 mei 1980 inzake de bescherming van de Middellandse Zee tegen verontreiniging vanaf het land (Verdrag van Barcelona), thans in de gewijzigde versie artikel 6, lid 1, rechtstreekse werking zodat elke belanghebbende zich daarop tegenover de nationale rechter kan beroepen tot staving van een beroep tot staking van het lozen van afvalwater waarvoor geen vergunning is afgegeven volgens de in het Protocol voorziene procedure en criteria?
2. Dient deze bepaling, gelet op de bepalingen van voornoemd Protocol en bijlage III C (thans bijlage II) daarbij, aldus te worden uitgelegd dat zij eenieder verbiedt in een zoutwatermoeras dat met de Middellandse Zee in verbinding staat stoffen te lozen die, hoewel zij niet giftig zijn, een ongunstig effect op het zuurstofgehalte van het mariene milieu hebben, zonder dat daarvoor een vergunning van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten is verkregen?

Beroep, op 19 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-214/03)

(2003/C 158/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 mei 2003 beroep ingesteld tegen Republiek Oostenrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. C. Schiefferer en G. Valero Jordana, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- I. vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 2, punten 6, 8, 9 en 10, artikel 4, lid 1, juncto de bijlagen III tot en met VII, en artikel 9, leden 2 en 3, van richtlijn 88/609/EEG van de Raad van 24 november 1988 inzake beperking van de emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht door grote stookinstallaties⁽¹⁾, zoals gewijzigd, door
 1. in § 22, lid 1, van de Luftreinhalteverordnung für Kesselanlagen (verordening inzake bescherming tegen luchtverontreiniging door ketelinstallaties, LRV-K) een van artikel 2, punt 8, van de richtlijn afwijkende definitie van „gemengde stookinstallatie” vast te leggen,

2. de definities van „nieuwe installatie” en „bestaande installatie” overeenkomstig artikel 2, punt 9 en punt 10, van de richtlijn niet in de relevante Oostenrijkse wettelijke bepalingen [Luftreinhaltegesetz für Kesselanlagen (wet inzake bescherming tegen luchtverontreiniging door ketelinstallaties, LRG-K) en LRV-K] om te zetten,
3. de in artikel 4, lid 1, juncto de bijlagen III tot en met VII, voor zwaveldioxide, stikstofoxiden en stof vastgestelde emissiegrenswaarden onvolledig in het relevante recht inzake bescherming tegen luchtverontreiniging over te nemen, in het bijzonder als gevolg van het feit dat de Oostenrijkse definitie van „brandstof” afwijkt van artikel 2, punt 6, van de richtlijn,
4. artikel 9, leden 2 en 3, van de richtlijn inzake de berekening van de emissiegrenswaarden bij stookinstallaties die distillatie- en omzettingsresiduen afkomstig van het raffineren van ruwe aardolie, alleen of in combinatie met andere brandstoffen, zelf verbruiken, niet correct in het LRG-K en de LRV-K om te zetten.

- II. de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie stelt vast dat de Republiek Oostenrijk de op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen, aangezien zij het nationale recht niet aan de richtlijn heeft aangepast, zodat deze niet correct en niet volledig is uitgevoerd, doordat zij

- artikel 2, punt 8, van de richtlijn met betrekking tot de definitie van „gemengde stookinstallatie” niet correct heeft omgezet, nu zij, anders dan in de richtlijn bedoeld, enkel installaties onder deze definitie brengt waarin het aandeel van de andere brandstoffen aan de door de brandstoffen geleverde warmte ten minste 20 % bedraagt, en derhalve het toepassingsgebied van de richtlijn op dit punt inperkt,
- artikel 2, punt 9 en punt 10, van de richtlijn met betrekking tot de definities van „nieuwe installatie” en „bestaande installatie” niet heeft omgezet,
- de in artikel 4, lid 1, juncto de bijlagen III tot en met VII, voor zwaveldioxide, stikstofoxiden en stof vastgestelde emissiegrenswaarden onvolledig heeft omgezet, in het bijzonder gelet op het feit dat de definitie van „brandstof” in de Oostenrijkse wettelijke bepalingen is beperkt tot „conventionele brandstoffen”, zodat slechts een deel van het toepassingsgebied van de richtlijn is omgezet,
- artikel 9, leden 2 en 3, van de richtlijn met betrekking tot de berekening van de grenswaarden voor gemengde stookinstallaties van raffinaderijen niet correct heeft omgezet.

⁽¹⁾ PB L 336, blz. 1.

Beroep, op 19 mei 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Helleense Republiek**(Zaak C-218/03)**

(2003/C 158/32)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 mei 2003 beroep ingesteld tegen Helleense Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Patakia, juridisch adviseur, en N. Yerell, lid van de juridische dienst.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Helleense Republiek, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om te voldoen aan richtlijn 97/80/EG van de Raad van 15 december 1997 inzake de bewijslast in gevallen van discriminatie op grond van het geslacht ⁽¹⁾, en in ieder geval door de betrokken bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Helleense Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Overeenkomstig artikel 249, derde alinea, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap zijn richtlijnen verbindend ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd zijn.

Overeenkomstig artikel 10, eerste alinea, van het Verdrag treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dat Verdrag of uit handelingen van de instellingen van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

De Helleense Republiek betwist niet, dat zij maatregelen moet treffen om aan voornoemde richtlijn te voldoen.

De Commissie stelt vast, dat de Helleense Republiek tot nog toe niet de passende maatregelen heeft getroffen om de betrokken richtlijn volledig in Grieks recht om te zetten.

⁽¹⁾ PB L 14 van 20.1.1998, blz. 6.

Doorhaling van zaak C-339/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/33)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 19 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-339/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg): Kurt Beck.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-343/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/34)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 19 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-343/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg): Christian Kröll.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-357/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/35)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 19 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-357/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg): Manfred Laaber.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-395/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/36)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 19 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-395/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg); Herbert Bregenzer.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-426/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/38)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 27 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-426/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van het Tribunal d'Instance de Vienne); Accea Finance SA tegen Christian Giner.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-417/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/37)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 25 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-417/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg); Herbert Bregenzer.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

Doorhaling van zaak C-432/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/39)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 25 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak C-432/01 (verzoek om een prejudiciële beslissing van de Unabhängige Verwaltungssenat van de deelstaat Vorarlberg); Helmut Gunz.

⁽¹⁾ PB C 3 van 5.1.2002.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

ARREST VAN HET GERECHT

van 30 april 2003

in de gevoegde zaken T-324/01 en T-110/02: Axions SA en Christian Belce tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ⁽¹⁾

(„Gemeenschapsmerk — Driedimensionale merken — Vorm van bruine sigaar en vorm van goudstaaf — Absolute weigeringsgronden — Onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94”)

(2003/C 158/40)

(Procestaal: Duits)

In de gevoegde zaken T-324/01 en T-110/02, Axions SA, gevestigd te Genève (Zwitserland), Christian Belce, wonende te Veyrier (Zwitserland), vertegenwoordigd door C. Eckhardt, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) (gemachtigde: G. Schneider), betreffende beroepen tegen twee beslissingen van de derde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 26 september 2001 (zaak R 599/2001-3) en 16 januari 2002 (zaak R 538/2001-3) inzake de inschrijving als gemeenschapsmerk van driedimensionale vormen die respectievelijk een bruine sigaar (zaak T-324/01) en een goudstaaf (zaak T-110/02) weergeven, heeft het Gerecht (Vierde kamer), samengesteld als volgt: V. Tiili, kamerpresident, P. Mengozzi en M. Vilaras, rechters; griffier: D. Christensen, administrateur, op 30 april 2003 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Verwerpt de beroepen.*
- 2) *Verwijst verzoekers in de kosten.*

(¹) PB C 68 van 16.3.2002 en C 131 van 1.6.2002.

Beroep, op 22 april 2003 ingesteld door Antoinette Pascucci tegen Europol

(Zaak T-127/03)

(2003/C 158/41)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 22 april 2003 beroep ingesteld tegen Europol door Antoinette Pascucci, vertegenwoordigd door mr. P. de Casparis en mr. M.F. Baltussen.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- 1) de afwijzing door Europol d.d. 13 januari 2003 van de klacht van verzoekster tegen het besluit van 30 september 2002 te vernietigen, onder gelijktijdige vernietiging van het besluit van 30 september 2002;
- 2) Europol te veroordelen het arbeidscontract van verzoekster alsnog onder dezelfde voorwaarden te verlengen tot 1 juli 2005;
- 3) Europol te veroordelen tot betaling van de kosten van dit geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster werkt sinds 1 juli 1999 voor verweerster. Op 1 juli 2003 loopt haar contract af. Verzoekster heeft verzocht om haar contract voor vier jaar te verlengen. Verweerster besloot echter het contract slechts voor één jaar te verlengen. Deze beslissing wordt door verzoekster aangevochten.

Ter ondersteuning van haar verzoekschrift voert verzoekster in de eerste plaats een schending van het motiveringsbeginsel aan.

Verzoekster beweert vervolgens dat verweerster haar beleidsvrijheid heeft overschreden. Verweerster heeft uitgangspunten, beleidsregels en een stappenplan uitgevaardigd om ervoor te zorgen dat de verlengingen van de contracten op een eenduidige en transparante wijze zouden plaatsvinden. Volgens verzoekster heeft verweerster haar discretionaire vrijheid bij de toepassing van deze regels overschreden.

Verzoekster voert tenslotte een schending van de zorgplicht, evenals een schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Verzoekster beweert tenslotte dat verweerster misbruik van haar bevoegdheid heeft gemaakt. Volgens verzoekster heeft verweerster zich bij de besluitvorming laten leiden door andere, niet-gelegitimeerde motieven.

Beroep, op 17 april 2003 ingesteld door Alcon Inc. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-130/03)

(2003/C 158/42)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering; taal van het verzoekschrift: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 17 april 2003 beroep tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) ingesteld door Alcon Inc., gevestigd te Hünenberg (Zwitserland), vertegenwoordigd door G. Breen, solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg. Andere partij voor de kamer van beroep: Biofarma plc.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beslissing te vernietigen;
- het BHIM te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	Verzoekster
Betrokken gemeenschapsmerk:	Woordmerk „TRAVATAN” voor waren van klasse 5 (farmaceutische oogheelkundige producten) — Aanvraag nr. 847590
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	BIOFARMA PLC
Oppositiemerk of -teken:	Italiaans woordmerk „TRIVASTAN” voor waren van klasse 5
Beslissing van de oppositieafdeling:	Afwijzing van de aanvraag
Beslissing van de kamer van beroep:	Verwerping van het beroep

Beroep, op 17 april 2003 ingesteld door Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co. tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak T-131/03)

(2003/C 158/43)

(Procestaal: te bepalen overeenkomstig artikel 131, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering; taal van het verzoekschrift: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 17 april 2003 beroep tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) ingesteld door Gerolsteiner Brunnen GmbH & Co., gevestigd te Gerolstein (Duitsland), vertegenwoordigd door A. Ebert-Weidenfeller, advocaat. Andere partij voor de kamer van beroep: Kerry Group plc.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- te vernietigen de bestreden beslissing van de eerste kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 13 februari 2003 (zaak R 275/2002-1) en het BHIM te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk:	Kerry Group plc
Betrokken gemeenschapsmerk:	Beeldmerk „KERRY spring” voor waren van klasse 32 (Bron-, minerale en gazeuse wateren alsmede andere alcoholvrije dranken; vruchtendranken en vruchtensappen; bron- en mineraalwater met een fruitsmaak) — Aanvraag nr. 0000443135
Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure:	Verzoekster
Oppositiemerk of -teken:	Het Duitse geregistreerde merk nr. 1100746 voor het woord „GERRI” voor waren van de klassen 5 en 32

Beslissing van de oppositieafdeling:	Afwijzing van de oppositie
Beslissing van de kamer van beroep:	Verwerping van het beroep
Middelen:	Schending van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94

Beroep, op 18 april 2003 ingesteld door Common Market Fertilizers (CMF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-134/03)

(2003/C 158/44)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 april 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Common Market Fertilizers (CMF), gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door A. Sutton en N. Flandin, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- beschikking REM 02/02 van de Commissie nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is groothandelaar in chemische producten en stikstofhoudende oplossingen. Op basis van artikel 239 van verordening (EG) nr. 2913/92⁽¹⁾ heeft zij bij de Franse douaneautoriteiten een verzoek ingediend tot kwijtschelding van rechten overeenkomstig artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 3319/94⁽²⁾. De Franse autoriteiten hebben dit verzoek doorgestuurd aan verweerster, die met haar bestreden beschikking de kwijtschelding heeft geweigerd.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster zowel schendingen van wezenlijke vormvoorschriften, als middelen ten gronde aan. Wat de wezenlijke vormvoorschriften betreft, stelt verzoekster allereerst schending van artikel 7 EG-Verdrag en artikel 5 van beschikking nr. 468/1999 van de Raad⁽³⁾. Verzoekster stelt dat de toepassing van het in artikel 205 EG-

Verdrag neergelegde beginsel van stemmenweging op de eindstemming in het Comité douanewetboek, afdeling terugbetaling, tot gevolg heeft gehad dat er geen gekwalificeerde meerderheid werd bereikt en er dus geen advies van het Comité voorhanden was, zodat verweerster zelf geen beschikking kon geven, wat zij nochtans heeft gedaan. Verzoekster voert tevens schending aan van artikel 906 van verordening nr. 2454/93⁽⁴⁾, omdat verweerster niet binnen vijftien dagen na ontvangst van het dossier van de Franse douane-administratie een afschrift hiervan aan de lidstaten heeft doen toekomen, en van het reglement van orde van het Comité douanewetboek, aangezien verzoeksters argumentatie niet veertien dagen vóór de vergadering aan de permanente vertegenwoordigingen en aan de leden van het Comité werd gezonden. Verder stelt zij dat artikel 3 van verordening nr. 1/1958⁽⁵⁾ is geschonden omdat bepaalde vertegenwoordigers van de lidstaten geen afschrift van het dossier in hun eigen nationale taal hebben ontvangen, en de rechten van de verdediging niet zijn geëerbiedigd aangezien verweerster verzoekster het recht op een hoorzitting heeft ontzegd en haar niet overeenkomstig verordening nr. 1049/2001⁽⁶⁾ toegang heeft verleend tot de gevraagde documenten. Ten slotte is de bestreden beschikking volgens verzoekster niet gemotiveerd.

Ten gronde betoogt verzoekster dat verweerster een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan door te oordelen dat de voorwaarden van artikel 239 van verordening nr. 2913/92 niet vervuld waren. Zij bevindt zich naar eigen zeggen in een bijzondere situatie wegens de fout van haar douane-expediteur, die zonder haar medeweten gebruik heeft gemaakt van een fictief entrepot en heeft verordening nr. 3319/94 niet ontdekt. Ook kunnen haar geen kunstgrepen worden verweten en heeft zij geen blijk gegeven van kennelijke nalatigheid.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 302, van 19 oktober 1992, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 3319/94 van de Raad van 22 december 1994 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van oplossingen van ureum en ammoniumnitraat van oorsprong uit Bulgarije en Polen, uitgevoerd door firma's die niet vrijgesteld zijn van het anti-dumpingrecht, en tot definitieve inning van het voorlopige recht (PB L 350 van 31.12.1994, blz. 20).

⁽³⁾ 1999/468/EG: Besluit van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden (PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23).

⁽⁴⁾ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 253 van 11.10.1993, blz. 1).

⁽⁵⁾ Verordening nr. 1 van de Raad van 15 april 1958 tot regeling van het taalgebruik in de Europese Economische Gemeenschap (PB B 017 van 6.10.1958, blz. 385).

⁽⁶⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43).

Beroep, op 18 april 2003 ingesteld door Common Market Fertilizers (CMF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-135/03)

(2003/C 158/45)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 april 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Common Market Fertilizers (CMF), gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door A. Sutton en N. Flandin, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- beschikking REM 03/02 van de Commissie nietig te verklaren;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is groothandelaar in chemische producten, met name in stikstofhoudende oplossingen. Op basis van artikel 239 van verordening (EG) nr. 2913/92⁽¹⁾ heeft zij bij de Franse douane-autoriteiten een verzoek ingediend tot kwijtschelding van rechten overeenkomstig artikel 3, lid 1, van verordening (EG) nr. 3319/94⁽²⁾. De Franse autoriteiten hebben dit verzoek aan verweerster doorgestuurd, die met haar bestreden schikking de kwijtschelding heeft geweigerd.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster vergelijkbare middelen en argumenten aan als in zaak T-134/03.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 3319/94 van de Raad van 22 december 1994 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van oplossingen van ureum en ammoniumnitraat van oorsprong uit Bulgarije en Polen, uitgevoerd door firma's die niet vrijgesteld zijn van het anti-dumpingrecht, en tot definitieve inning van het voorlopige recht (PB L 350 van 31.12.1994, blz. 20).

Beroep, op 23 april 2003 ingesteld door Ornella Mancini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-137/03)

(2003/C 158/46)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 april 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Ornella Mancini, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door É. Boigelot, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag (hierna: „TABG”) van 28 juni 2002 tot afwijzing van de sollicitatie van verzoekster voor de functie van raadgevend arts bij de afdeling „Medische dienst Brussel” - DG Personeelszaken en algemeen beheer B8, nietig te verklaren;
- het besluit van 23 januari 2003 waarbij de klacht van verzoekster expliciet wordt afgewezen, nietig te verklaren;
- de aanstelling van een andere sollicitant voor de functie van raadgevend arts, hetgeen met name de afwijzing van de sollicitatie van verzoekster voor deze functie tot gevolg had, nietig te verklaren;
- verweerster te veroordelen tot vergoeding van de door verzoekster geleden morele schade en van de schade die aan haar loopbaan is toegebracht, *ex aequo et bono* begroot op 15 000 euro;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is arts en ambtenaar bij de medische dienst van de Commissie. Zij solliciteerde naar aanleiding van een kennisgeving van vacature, voor een functie als raadgevend arts. Het TABG wees haar sollicitatie af en stelde een andere sollicitant aan.

Volgens verzoekster heeft het TABG de artikelen 14, 29, lid 1, sub a, en 45, lid 1, van het Statuut, alsmede de beginselen van wettigheid en van gelijke behandeling van sollicitanten, het beginsel dat ambtenaren aanspraak kunnen maken op een bepaalde loopbaan en het beginsel van gelijke kansen en pariteit tussen mannen en vrouwen geschonden. Tot staving van haar beroep verwijt verzoekster het TABG tevens onrechtmatigheden tijdens de benoemingsprocedure en misbruik van bevoegdheid.

Volgens verzoekster heeft het TABG een kennelijke beoordelingsfout gemaakt, door een kandidaat te selecteren die niet aan de in de kennisgeving van vacature vermelde voorwaarden voldeed. Bijgevolg moet de aanstelling van deze kandidaat nietig worden verklaard. Verzoekster beroept zich eveneens op een schending van het beginsel van gelijke behandeling en van de voorschriften betreffende de werkzaamheden van de jury. Volgens haar waren bepaalde leden van de jury onvoldoende gekwalificeerd en/of onvoldoende onpartijdig en objectief. Bovendien zijn de activiteiten en het profiel van verzoekster en van de aangestelde kandidaat in hun beoordelingsrapport niet op basis van dezelfde criteria en statutaire bepalingen geëvalueerd. Ten slotte stelt verzoekster dat het TABG het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen heeft geschonden. Volgens haar zijn haar verdiensten groter dan die van de aangestelde kandidaat. Zelfs indien haar verdiensten slechts gelijkwaardig zijn aan die van deze kandidaat had zij voorrang moeten krijgen, omdat zij een vrouw is.

Beroep, op 24 april 2003 ingesteld door „U” en anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-138/03)

(2003/C 158/47)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 april 2003 beroep tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door „U” en anderen, vertegenwoordigd door F. Honnorat, advocaat.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- te gelasten dat de morele of materiële schade wordt vergoed die verzoekers hebben geleden ten gevolge van het feit dat hun naaste familieleden met BSE zijn besmet;
- verweerders te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekers, die allen in Frankrijk wonen, hebben indirect of als rechthebbenden van personen die in Frankrijk zijn overleden aan een zogenoemde „variante” van de ziekte van Creutzfeldt-Jacob, schade geleden. Met het onderhavige beroep vorderen zij vergoeding van de materiële of morele schade die zij huns inziens hebben geleden door het overlijden van die met BSE besmette personen.

Zij verwijten verweerders een kennelijke beoordelingsfout, misbruik van bevoegdheid en schending van het gewettigd vertrouwen van de Europese consumenten.

Zij stellen dat verweerders een kennelijke beoordelingsfout hebben gemaakt bij het beheer van de aan de BSE-epidemie verbonden risico's door bij de ontdekking van de oorzaken van de besmettelijke veeziekte en bij de vaststelling van de eerste beschermende maatregelen in het Verenigd Koninkrijk geen prospectieve wetenschappelijke beoordeling van het gevaar voor ontstaan van BSE in de verschillende geografische gebieden van de Unie te hebben aanbevolen. Een dergelijke kennelijke beoordelingsfout blijkt ook uit de omstandigheid dat verweerders geen retrospectieve studie hebben gelast om duidelijkheid te krijgen over de oorsprong van de later in Frankrijk vastgestelde besmettingen.

Ter ondersteuning van hun vorderingen stellen zij dat de houding van verweerders in deze zaak misbruik van bevoegdheid oplevert omdat zij ondoordacht de belangen van de markt en van de rundveesector hebben beschermd. Verweerders zouden hebben getracht de lidstaten ervan af te brengen eenzijdige beschermende maatregelen te treffen.

Verder stellen verzoekers dat de desorganisatie van de diensten van verweerders tot een onderschatting van gevaar voor ontstaan van BSE heeft geleid en daardoor een duidelijke schending van het gewettigd vertrouwen van de Europese consumenten oplevert.

Verzoekers wijzen erop dat hun schade abnormaal en bijzonder is; dit vloeit namelijk voort uit het feit dat BSE geen natuurlijke oorsprong heeft en dat de Europese bepalingen inzake de aansprakelijkheid van de fabrikanten van producten met gebreken in casu niet van toepassing zijn.

Beroep, op 28 april 2003 ingesteld door Forum 187 tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-140/03)

(2003/C 158/48)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 april 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Forum 187, gevestigd te Brussel (België), vertegenwoordigd door A. Sutton en J. Killick, barristers.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beschikking geheel of gedeeltelijk nietig te verklaren;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van deze procedure en in die van de procedure in zaak T-276/02.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in de onderhavige procedure is dezelfde vereniging als in zaak T-276/02, Forum/Commissie⁽¹⁾. Zij komt op tegen de eindbeschikking met betrekking tot dezelfde Belgische steunmaatregel die, wat het besluit tot inleiding van de procedure van artikel 88, lid 2, EG-Verdrag betreft, voorwerp van die zaak was. De middelen en voornaamste argumenten zijn identiek aan die in de voormelde zaak.

⁽¹⁾ PB C 289 van 23.11.02, blz. 28.

Beroep, op 2 mei 2003 ingesteld door Biofarma tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM)

(Zaak T-154/03)

(2003/C 158/49)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 2 mei 2003 beroep ingesteld tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (BHIM) door Biofarma, te Neuilly-sur-Seine (Frankrijk), vertegenwoordigd door A. Ruiz López en V. Gil Vega, advocaten te Madrid.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de derde kamer van beroep van het BHIM van 5 februari 2003 te vernietigen en te verklaren dat er gevaar van verwarring bestaat tussen de merken ARTEX en ALREX, die soortgelijke producten aanduiden;
- het BHIM in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: Bausch & Lomb Pharmaceuticals Inc.

Aangevraagd gemeenschapsmerk: Woordmerk „ALREX” — Aanvraag nr. 789.461 voor producten van klasse 5 (oogheelkundige farmaceutische preparaten).

Houder van het oppositiemerk:

Oppositiemerk in de oppositieprocedure:

Beslissing oppositie-afdeling:

Beslissing van de kamer van beroep:

Middelen:

Verzoekster.

Woordmerk „ARTEX”, ingeschreven in Frankrijk, Portugal en de Benelux, voor producten van klasse 5.

Toewijzing van de oppositie.

Vernietiging van de beslissing van de oppositieafdeling en afwijzing van de oppositie.

Onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (gevaar van verwarring).

Beroep, op 9 mei 2003 ingesteld door Industrias Químicas del Vallés, SA, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-158/03)

(2003/C 158/50)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 9 mei 2003 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Industrias Químicas del Vallés, SA, gevestigd te Mollet del Vallés (Barcelona, Spanje), vertegenwoordigd door C. Fernández Vicién, P. González-Espejo en J. Sabater Marotias, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- beschikking 2003/308/EG van de Commissie van 2 mei 2003 nietig te verklaren, en
- de Commissie te verwijzen in alle kosten van dit proces, inclusief die welke voortvloeien uit de procedure tot verkrijging van voorlopige maatregelen.

Middelen en voornaamste argumenten

Dit beroep is gericht tegen beschikking 2003/308/EG van de Commissie van 2 mei 2003 betreffende de niet-opneming van metalaxyl in bijlage I bij richtlijn 91/414/EEG van de Raad en de intrekking van de toelating voor gewasbeschermingsmiddelen die deze werkzame stof bevatten⁽¹⁾.

Tot staving van haar eisen voert verzoekster de volgende middelen en argumenten aan:

- schending van richtlijn 91/414 ⁽²⁾ en verordening 3600/92 ⁽³⁾ met betrekking tot het door de Commissie gestelde vereiste dat in geval van collectieve kennisgevingen van werkzame stoffen elk van de kennisgevers een volledig dossier moet inzenden en dat dit volledige dossier binnen de in artikel 6, lid 1, van verordening 3600/92 gestelde termijn bij de Commissie moet worden ingediend. Ook de stelling van de Commissie dat verzoekster niet in staat is gegevens te verschaffen over de punten die bij de beoordeling van metalaxyl zijn behandeld, is in strijd met deze wetgeving. Voorts is verzoekster van mening dat de bestreden beschikking in tegenspraak is met de interpretatie die de Commissie zelf heeft gegeven met betrekking tot het gebruik van de door Syngenta ingediende studies bij het opstellen van het rapport door de als rapporteur aangewezen lidstaat.
- schending van het evenredigheidsbeginsel. Dienaangaande wordt in het bijzonder erop gewezen dat de bestreden beschikking tot gevolg heeft dat de stof van de Europese markt wordt gebannen wanneer het wetenschappelijk onderzoek ervan zelfs nog niet is afgerond.
- misbruik van bevoegdheid voorzover de Commissie naar mening van verzoekster geen ander doel voor ogen heeft dan een van haar rechtstreekse concurrenten te bevoordelen.

⁽¹⁾ PB L 113 van 7 mei 2003, blz. 8.

⁽²⁾ Richtlijn 91/414/EEG van de Raad van 15 juli 1991 betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen (PB L 230 van 10 augustus 1991, blz. 1).

⁽³⁾ Verordening (EEG) nr. 3600/92 van de Commissie van 11 december 1992 houdende bepalingen voor de uitvoering van de eerste fase van het werkprogramma als bedoeld in artikel 8, lid 2, van richtlijn 91/414/EEG van de Raad betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen (PB L 366 van 15.12.1992, blz. 10).

Doorhaling van zaak T-297/00 ⁽¹⁾

(2003/C 158/51)

(Procestaal: Frans)

De president van de Eerste kamer (uitgebreid) van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 2 april 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak T-297/00: vennootschap Claude-Anne de Solène tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 355 van 9.12.2000.

Doorhaling van zaak T-159/01 ⁽¹⁾

(2003/C 158/52)

(Procestaal: Frans)

Het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (alleensprekend rechter: R. M. Moura Ramos) heeft bij beschikking van 31 maart 2003 de doorhaling in het register gelast van zaak T-159/01: Christopher Wilkinson tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

⁽¹⁾ PB C 275 van 29.9.2001.

III

(Bekendmakingen)

(2003/C 158/53)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 146 van 21.6.2003

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 135 van 7.6.2003

PB C 124 van 24.5.2003

PB C 112 van 10.5.2003

PB C 101 van 26.4.2003

PB C 83 van 5.4.2003

PB C 70 van 22.3.2003

Deze teksten zijn beschikbaar in:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
